

UVODNIK

Štiri leta že prihaja k vam. Vaš »Moj drugi dom«. Rekli bi, da ne veliko. Je pa bilo potrebno, kar nekaj truda, dela in vztrajnosti, da smo vam v branje pripravili teh 10 števil revije. Neutrudnima in trmastima Marjani in Mancu gre zahvala, da je tako. Veliko dogodkov je tudi po zaslugi »naše« revije ubežalo spominu. To so bila naša praznovanja in izleti. Dnevi odprtih vrat in prireditve, po katerih je naš dom znan in cenjen. Vse to in še več. Revija je »Moj drugi dom« zato, ker v njej sodelujemo vsi, ki zgodbo in zgodovino doma sooblikujemo: zaposleni in stanovalci.

Ko se sprašujemo, kaj je tisto, kar v spominu ostane, je odgovor vedno isti. Ostanejo spomini na lepe trenutke, na čase sreče in zadovoljstva.

Prepričan sem, da bo ostalo vse, kar smo skupaj soustvarjali v zadnjih štirih letih in vse tisto, kar bo zapisano v vseh naslednjih številkah.

OBČINA MISLINJA

ŽUPAN VIKTOR ROBNIK

Župan občine Mislinja:
Viktor Robnik, univ.dipl.ekon.

Spoštovano vodstvo in stanovalci doma v Črnečah!

Čeprav že štiri leta pišem uvodnike v naše občinsko glasilo »Naša občina«, sem bil še posebej počaščen, da lahko nekaj podobnega storim tudi za vaše domsko glasilo. Pravzaprav me je navdušila vaša, v praksi že udejanjena ideja, da je vsako leto ena izmed koroških občin gostja vašega doma. Če kaj vem, je ledino prva »zaorala« občina Črna, občina Mežica in odslej tudi občina Mislinja pa nadaljujeta z »obračanjem brazd«. Da se je ideja ukoreninila in seme vzklilo, ni dvoma, saj so pred nami že prve obilnejše žetve.

Omejen prostor v vašem glasilu, ki je vredno pohvale, mi ne dopušča, da bi se na dolgo in široko razpisal o naši občini, zato, predvsem za tiste stanovalce doma, ki niso »naše občine list«, na kratko tole;

Občina Mislinja je svoje ime (prav tako tudi ime občinskega središča in ime doline) dobila po reki Mislinji in je osrednji kraj zgornjega dela Mislinjske doline. Leta 1994 je bila oblikovana samostojna občina. Okoli 4.800 prebivalcev, ki živijo na 112 km² površine, kažejo na to, da smo občina z redko naseljenostjo.

Občina premore veliko naravnih vrednot, kulturnih in zgodovinskih posebnosti, ki jih prav radi razkažemo, tako naključnim kot tudi povabljenim gostom. Huda luknja, rimske izkopenine in številni sakralni objekti so bogastvo, s katerim se ponášamo. Razvoj kraja, ki je bil v preteklosti bogat, o čemer pričajo ostanki fužinarstva in glažutarstva, v sedanjosti temelji na novodobnih pogledih občanov. Naša občina je podeželska občina z veliko neokrnjene narave, ki nudi popotnikom možnosti za številne izlete in sprehode. Naj se še tako trudim z opisovanjem lepot naše občine, je to le poskus približati vam našo lokalno skupnost. Pravo podobo si lahko ustvarimo le z obiskom občine, do katerega bo morda kdaj v prihodnosti tudi prišlo.

Toliko na kratko za one, ki jim občina Mislinja ni toliko blizu, za naše občane, ki so stanovalci doma v Črnečah, pa le to:

Še kar dobro »aužvamo«!

Drage Mislinjčanke in Mislinjčani – stanovalci doma v Črnečah. Tako kot doslej, bom tudi v drugem mandatu županovanja najmanj enkrat na leto rade volje prišel med vas, če pa si bodo moje občanke in občani v domu zaželeli, pa tudi večkrat.

Veliko zdravja in osebne sreče vam želim v letu 2007.

Nadaljujemo izvajanje projekta

**»SODELOVANJE Z INSTITUCIJAMI IN ORGANIZACIJAMI V OBČINAH
MEŽIŠKE, DRAVSKE IN MISLINJSKE DOLINE« z občino Mislinja.**

MARJANA KAMNIK

Sodelovanje, je prijazno potrdil župan občine, gospod Viktor Robnik.

Že v tednu vse življenjskega učenja so bili naši gostje učenci OŠ Mislinje, ki so spoznavali metode dela v našem domu in način življenja naših stanovalcev. Dan druženja z učenci smo zaključili s kostanjevim piknikom.

Po pripovedovanju učencev smo sklepali, da smo ustvarili prijetno vzdušje, učencem približali naš dom tak kot je in premaknili stereotip o starih in o institucionalnem načinu življenja.

Sodelovanje smo nadaljevali z gostovanjem župana občine, na Radijski delavnici znancev, radia Maribor.

Veseli smo, predvsem pa so veseli naši stanovalci županovega obiska na dan »Srečanja s sorodniki«.

Sodelovali smo s skupino Jasmin v Humanitarnem projektu »Zvezdice za lahko noč«.

Na tradicionalnem srečanju Aktivistov so redni gostje aktivisti z Mislinje, prav tako tudi predstavnice karitas vsako leto na cvetno soboto.

Bršljanke so nam pripravile samostojni koncert...

in še so se dogajale kulturne in zabavne dejavnosti, ki soustvarjajo cilj sodelovanja, tokrat z občino Mislinja.

Hvala v imenu vseh stanovalcev našega doma, še posebej v imenu stanovalcev vaše občine.

PODOBE KRAJA

JOŽE TASIČ

Mislinja ima ime po reki, ki priteče izpod Rogle skozi temačen, z gozdovi obdan, Mislinjski jarek. Bistra in neokrnjena počasi umirja svoj tok, ko se v dolini razširi gornji del Mislinjske doline. Tod se stikajo apnenci in dolomiti Karavank ter kristalaste kamnine Pohorja. Pestra geološka sestava tal se kaže v zelo raznolikem in slikovitem rastju.

V tem lepem delu Mislinjske doline so nastala naselja Mislinja, Šentilj in Dovže. Ob Paki v Doliškem podolju sta večja kraja Gornji in Srednji Dolič. Številne kmetije na obronkih Paškega Kozjaka tvorijo naselje Kozjak, po hribovju med Hudo luknjo in Graško Goro pa se raztezajo Završe.

Svet je zelo razgiban, kar dve tretjini ga pokrivajo gozdovi, večino iglasti. V dolini ni večjih onesnaževalcev okolja, zato so naši kraji še ohranili prvinsko lepoto, ki očara ljubitelje narave in nas v vsakem letnem času sprejme kot mati. Vsakič nam pokaže svojo čisto podobo, nobenega pretvarjanja in laži ne pozna. Mislinja s svojo okolico vabi na slikovite pohode, kjer lahko raziskujete pestro rastje, stikate za gozdnimi sadeži ali divjadjo, odkrivате kraški svet najdlje na severu, se sprehajate po visoko gorskih barjih in spoznate številne kulturne spomenike. Sprostite in pomerite se lahko v mnogih športih: smučanju in smučarskih skokih, lovu, ribolovu in drugih. Poleg prvinske narave boste pri nas srečali prav tako prijazne ljudi, ki bodo poskrbeli za vaše dobro počutje.

Kraj je preživel bogato in pestro preteklost, saj je bil naseljen že od prazgodovine, za kar obstojajo številni dokazi: ostanki kamenodobnih lovcev v jami Špehovka nad Hudo luknjo, rimski nagrobniki in ostanki Rimske vile, srednjeveška gradova Irštajn in Valdek ter mnogi sakralni spomeniki.

V 18. stol. se je v kraju začela razvijati industrija. Ob reki Mislinji je zraslo šest fužin, ki so prerasle v mislinjsko železarno, ki je bila sredi 19. stol. druga največja na Slovenskem. V istem obdobju je delovala glažuta-steklarna, na katero spominja potok Glažutnica in opuščeni naselji Glažuta in Stara Glažuta. V 20. stoletju se je v kraju razvijala le še lesna industrija, ki je poleg tekstilne v kraju še danes.

Šport ima v kraju dolgo tradicijo, še posebno zimski. Že več kot sto let domačini kegljajo na ledu. Med obema svetovnima vojnoma so telovadili Orli in Sokoli ter prirejali smučarske tekme. Trenutno v občini Mislinja povezuje športnike kar 23 športnih društev.

Smučarskim skokom je utrl pot dr. Stanko Stoporko. Njegovo delo uspešno nadaljuje sedanji Smučarsko - skakalni klub Mislinja, ki je prenovil in povečal skakalnice v prelep skakalni center z 20, 30, 65 in 90 metriskimi napravami. Alpske smučarje in tekače na smučeh pa vabijo Kope in krajša vlečnica v samem središču

kraja. Ob dobrih snežnih razmerah so tekaške proge urejene tudi v Mislinji. Za staro in mlado so dobrodošle zanimive dobro označene pohodniške poti, ki vodijo popotnike po slikoviti pokrajini, mimo prijaznih domačij, kjer je še ohranjena bogata stavbna dediščina.

Življenje občanov popestrijo številne prireditve in dejavnosti raznih amaterskih društev. V občini Mislinja deluje poleg že omenjenih športnih društev kar šest kulturnih in osemnajst ostalih, seveda pa se te številke iz leta v leto spreminjajo. Njihove večje, že tradicionalne prireditve so npr.: Planinski pohod na Črni vrh ob kulturnem prazniku, Srečanje ljudskih godcev, Pustni karneval, Prvomajsko srečanje v Završah, Kuhanje kope in Kmečke igre v sklopu prireditev ob občinskem prazniku, Gozdni tek, Apnenca, Pozdrav jeseni... Vsekakor se v občini preko leta zvrsti pisana množica dobro obiskanih prireditev. Radi se jih udeležijo tudi obiskovalci iz drugih občin, kar jim daje še poseben pečat in veljavo.

Občani radi sodelujejo in se vključujejo v delo društev, saj se na ta način zbližujejo in si tudi med seboj pomagajo.

Odločitev, da smo Mislinjčani z okolico dobili svojo občino, se je potrdila v vseh pogledih. Slabih pet tisoč prebivalcev, ki jih občina povezuje, lahko tako uveljavlja svoje interese in voljo glede razvoja vseh krajev v občini. Veseli smo lahko, da s svojim in z delom Občine napredujemo, se razvijamo ter na ta način poskušamo dohiteti tiste najbolj razvite – upamo, da nam bo to čim bolj uspelo.

MISLINJSKI »UMETNIKI BESEDE«

» Kakor vsaka snežinka, ki se ustavi na naši dlani,
je vsak človek enkraten in drugačen.
In vendar lahko samo z roko v roki
svet objamemo v mir in razumevanje...« (n.n)

Veliko sem razmišljala, kaj naj napišem v ta uvod. Nekaj nežnega mi je leglo na dušo, ko sem dobila to nalogo. Globoko spoštovanje. Do Življenja, do ljudi, ki jih bomo na teh nekaj straneh predstavili in navsezadnje tudi do vas, dragi prebivalci »Drugega doma«.

Toliko življenjskih zgodb, toliko življenjskih usod, toliko prehojenih poti, nobena nobeni enaka in toliko življenjskih spoznanj, toliko MODROSTI. Ja, s spoštovanjem do modrosti, ki jo lahko ima samo življenje v starosti. Vsi vemo, da je današnji zahodni svet naravnani v to smer, da časti lepoto, mladost, materialnost... in vedno bolj opažamo, da so ljudje velikokrat nezadovoljni s seboj, s svetom okrog sebe, da so v stiskah....Ja, mogoče bi morali večkrat prisluhniti modrosti, tisti modrosti, ki jo imajo le ljudje, ki živijo že svojo »jesen življenja«. Sama se spominjam, da sem kot otrok vedno stekla babici v naročje, kadar mi je bilo hudo. Samo ona me je znala potolažiti brez velikih besed. Le objem sem potrebovala. Varen objem. In ljudje to potrebujemo...

Na teh nekaj straneh »nas bodo objemali« nekateri naši krajani – umetnike besede – ki zaznamujejo naš kraj, vsak po svoje, vsak na svoj edinstven in neponovljiv način. Jože Krajnc, Alojz Simetinger, Ana Uršej, Marija Merzdovnik, Stana Lušnic Arsovska in Jože Tovšak. Tako zelo različni, a vsi polni neizčrpne ustvarjalnosti, ki bogati naš vsakdan. Kot snežinke, ki padajo vsaka zase, a le skupaj lahko osrečijo in pobelijo svet..... (A.Martinc)

Jože KRAJNC (1918)

Pesnik, pisatelj, igralec, ... je bil v osnovni šoli odličen učenec, vendar ni imel možnosti za nadaljnje šolanje. V mladosti se je zato preživljal s priložnostnim delom pri okoliških kmetih. Preden je šel k vojakom, se je izučil za žagarja. Bil je vojak in znašel se je kar v dveh ujetništvih.

Po 2. svetovni vojni je zagospodaril na domači kmetiji, ki jo je tudi obnovil in si ustvaril družino. Zaposlil se je pri Zavarovalnici Maribor, kjer je delal do upokojitve.

Sam pravi, da je že v otroštvu gojil simpatije do knjig, da je rad bral. Kasneje je začel pisati, izdal je kar nekaj zbirk svojih del, sodeloval pri različnih časopisih, zbornikih...., se udeleževal pri domačem kulturnem društvu vse od njegovega začetka dalje. Še danes ga je lepo srečati na kakšnem izmed jesenskih sprehodov in se z njim pogovarjati o tem in onem. Najlepše pa je, ko pove, da še vedno ustvarja.

Predstavili vam bomo njegovo pesem, z naslovom »Moja vnukinja Maja« in črtico »Hišica očetova, Bog živi te!«

Moja vnukinja Maja

Nasmejanega prijaznega obrazka,
sivih sijočih oči,
ta mala, nežna stvarca,
rada k meni prihiti.
»Dejda, špilat se greva,«

tako milo vedno me prosi,
vsa vneta iz nežnega srca,
že v rokah igrache mi nosi.
Dejda že betežen se in star,
naenkrat postanem spet mlad.
Celo otročji postanem vsekdar,
se v srce naseli mi pomlad.
Moraš postati spet otrok,
duši otroški in srcu enak,
premostiti most let zdaj globok,
posvetiti trenutek ji vsak.
Otroštvo spet v dušo se vrača,
ko lepo z njo se igraš,
vse tegobe življenja odvraca,
spet zdravo, mlado dušo imaš.
Otroško obnašanje smeh,
zdaj srce in dušo poživi,
spet zdi se ti vredno živeti,
o, hvala zato, deklica ti.

Hišica očetova, Bog živi te!

Majhna lesena hišica z malimi okenci, polnimi rož, še stoji v Mali Mislinji. Takšne hišice so že zelo redke in kmalu bodo izginile iz naših krajev. Tu in tam še stoji katera poleg novih zidanih, ki so podobne bolj mestnim hišicam, v katere ne smeš obut.

Zato so te hiške podobne bolj svetiščem, kot domovom. V njih namreč še stanujejo stari, ki so posestva prepustili mladim, od svojih starih hišic pa se ne morejo ločiti. V njih lahko živijo po svoje, preprosto in udobno domače. Teh dobrin pa v novih, modernih hišah ni. Le temu se moramo zahvaliti, da se ohranjajo za nekaj časa stare lesene hiše, preden bodo izginile za vedno.

Ena takšnih je Vidmarjeva. Podedovali so jo od Antonije Sovič, ali po domače, od Vidmarjeve Tone. Domačija premore le nekaj kosov zemlje, za rejo ene krave in malih živali.

Hišica, ki je malo v bregu, na prisojni legi, se že v rani pomladi greje na soncu in je idealen prostor tudi za čebelarjenje.

Tona in njen brat Cinc, z leseno nogo, sta bila vseskozi vneta čebelarja. Pri njiju so imeli čebele tudi drugi bližnji čebelarji, zato nikoli nista bila sama in jima nikoli ni bilo dolgčas. Tona je morala negovati brata bolj kot dojenčka. Kljub temu sta bila vedno dobre volje, polna šal in dovtipov, zaradi česar sta bila med okoličani zelo priljubljena.

Po smrti Cinca je tradicijo in čebelarstvo nadaljevala Tona, s pomočjo sosedov in okoliških čebelarjev. V njeni prijazni hišici so se radi zadrževali sosedje. Tam so se dobro počutili, ker

jih je Tona s svojo preprostostjo stare ženice imenitno zabavala. Ko ji je sosed v edino izbo napeljal še električno luč, je to novost še nekako razumela. Radio pa je bil zanjo prava coprnja. Ko pa je slišala za televizijo, je bilo to zanjo delo samega rogatega pekla. Delo človeka to ne more biti.

Te šegave Tone že nekaj let ni več. Nečak, ki je hišico in zemljo podedoval, še stanuje v njej s svojo družino. Poleg pa že raste nova zidana in usoda stare bo kmalu zapečaten. Škoda je bo. Spomin nanjo, na čebelnjak, poln panjev, na šegava brata in sestro pa med okoličani še dolgo ne bo ugasnil.

Ana URŠEJ (1924)

Gospa Ana Uršej se je rodila na Muti. Ljubezen do branja je podedovala po svojem očetu in je že kot deklica veliko brala. Po vojni je odšla »v svet«. V Šentilju pri Mislinji je spoznala svojega moža. Poročila sta se in si ustvarila družino. Povojna leta so jo zaposlovala z vzgojo otrok in s preživetjem, tako da ji je ostajalo le še toliko časa, da je pozno ponoči prebrala kakšno knjigo ali časopis.

Ko so se hčerke omožile in odšle od doma, je imela Ana več časa za pisanje. Svoje stvaritve je najprej začela pošiljati različnim revijam in časopisom... in uspelo ji je. Pravi, da ima še toliko za napisati, daj ji snovi ne bo nikoli zmanjkalo. Piše o čisto vsakdanjih rečeh, o ljubezni, zadovoljstvu, skromnosti in poštenju...in še o čem.

Močan boš in velik

Na robu brezna
raste včasih čudoviti cvet,
imenuje se ljubezen,
pojdi ga otet...

Na srce si ga deni,
čudovito dišalo bo,
ta vonj se bo razširil
ter vsem pomagal bo.

Kakor otroci

Skoraj me je sram priznati, da v otroških letih in še dolgo potem nisem prav dojela, tudi se nisem potrudila razumeti, kaj pravzaprav pomenijo Jezusove besede, izrečene apostolom :«Če se ne spreobrnate in ne postanete kot otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo.»

Kako globoke in resnične so te besede, sem potem v življenju velikokrat izkusila. Prav to mi je spet potrdila štiriletna deklica, ki večkrat prihaja k meni, kadar ni v vrtcu. Odkar sem ostala

sama, prihajajo vedno radi k meni taki malčki. Ko pa že vstopijo v osnovno šolo, so obiski bolj redki.

Najbolj jim ustrežem s tem, da se z njimi pogovarjam. Malčki me vedno presenečajo s svojimi vprašanji in s svojimi novicami. S tem hočejo potrditi, da so vredni pozornosti.

Ravno včeraj mi je Vesna vsa navdušena razlagala: »Veš, teta, kaj sem jaz videla ponoči (mislila je na večer). Videla sem tako lepo luno. Imela je čisto okroglo glavo. Pa še veliko zvezdic sem videla. Ene so bile prav majhne, druge pa velike. Ali si tudi ti videla, kako lepo je bilo tam gori na nebu?

»Seveda sem videla, Vesna,« ji pritrdim. Pričakovala je, da ji bom še kaj povedala. Zato sem ji rekla: »Veš Vesna, tam gori je tudi Bogec.«

»Nikoli ga še nisem videla, teta. Ali je tudi on tako lep?« me vpraša s svojimi velikimi očmi.

»Se tudi on tako sveti? Ali ga bom kdaj videla, teta?«

»Če boš pridna punčka, ga boš nekoč videla. Vsak večer, ko greš spat, moraš zmoliti kratko molitvico.«

»Jaz ne znam moliti. Še nikoli nisem molila. Rada bi, da bi Bogec kdaj prišel k meni. Če bo prišel, mu bom dala vse bonbone, veliko bonbonov, čokolade in kekse, vse. Pa še tistega belega medvedka bi mu dala. Kaj misliš, teta, ali bi mi prinesel nekaj tistih zlatih zvezdic?«

Kako naj odgovorim temu nedolžnemu otroku? Spravila me je v zadrego. Ko sem bila tiho in globoko ganjena, je rekla: »Ali bi mu lahko zapela kakšno pesmico, ker moliti ne znam? Tisto, ki jo pojemo v vrtcu?«

Nisem še odgovorila, ko je Vesna že zažvrgolela: »Medvedek ni bolan, / medvedek je zaspan, / ko pride temna noč, / medvedek, lahko noč!«

Skušam jo naučiti »Sveti angel, varuh moj«...

Marija MERZDOVNIK (1921)

Muševa mama se je rodila kot nezakonski otrok. Vse svoje otroštvo, pravi, je najbolj pogrešala mamino ljubezen. Ko je bila stara 20 leti, se je začela II. svetovna vojna. Po vojni se je poročila in rodila šest otrok. Potem, ko je ovdovela, je začela pisati. Najprej o močevem življenju, vojnem ujetništvu, partizanstvu,...Sama pravi, da je na začetku največ pisala ob pustih jesenskih večerih. In tako je nastajalo in še nastaja veliko lepih in srčnih stvari.

Moj dan

Zjutraj, ko vstanem, najprej pomolim, nato si naredim plan za ta dan, kaj vse bom postorila. Pa čeprav včasih pol tega ne naredim, ne jezim se, vseeno sem zadovoljna sama s seboj. Mislim si, kar dobro je, saj ni več daleč tisti čas, ko še tega morda ne bom. Pogledam skozi okno v naravo, zelo lepa je v svoji jesenski podobi, listje vseh barv, ki odpada. Tako smo tudi mi v življenju list, en sam mali list, ki odpademo lahko že prav kmalu. Zato, dokler smo še pri moči, bodimo veseli, zadovoljni, udeležujmo se radi vsakega srečanja, ako nas kdo povabi. Imejmo se radi. Obiskujmo onemogle ljudi okoli sebe, saj je naše življenje kratko. Namen srečanja je ljubezen.

Stari – mladi (spoznanja; resnice)

Vzemi si čas za pogovor s starimi ljudmi,
tudi tebi bo minila mladost.
Odšla bodo leta in z njimi veselja raj,
lic rudečih cveta več ne bo nazaj.

Stari ljudje, danes so,
jutri že marsikoga več ne bo.

Alojz SIMETINGER (1923)

Rodil se je v Mušeniku v Podpeci na Koroškem, kjer je preživel otroštvo. Že takrat je začutil ljubezen do planin in gozdov in kasneje postal tudi gozdar in lovec. Lovstva ga je naučil oče. Njegova mladostna leta je zagrenila vojna in okupacija. Bil je odpeljan na prisilno delo, mobiliziran v nemško vojsko, s katero je odšel na rusko fronto. Bil je zajet v Rusiji in osem mesecev je preživel v ujetništvu. Po vojni je najprej delal v rudniku v Mežici, kasneje pa se je zaposlil pri Gozdnem gospodarstvu v Slovenj Gradcu in tam delal do leta 1986, ko se je upokojil.

Kadar narekuje narava

V vrsto srečnih ljudi štejem tudi lovca. Zakaj? Vsi lovci vendar niso bogati, za srečne pa imamo ljudi, ki imajo denar, čast in slavo ter vsemogoče udobnosti. Obrazi takšnih srečnežev nam kažejo drugačnost. Temu pravimo sreča?

Tudi naš lovec, srečaš ga, kjerkoli hočeš, je poln dober volje, smeha, da postane še tebi v duši lepo in toplo. Srečal sem ga že, ko je grizel v hrib, ko mu je pot curljal in zalival oči, ko ga je žgalo sonce ali ga je močil dež, vendar slabe volje ni bil. Nič se ni obregal ob te naravne pojave, še celo rad se je srečal z njimi, ker so mu nudile take spremembe, zanimivo gradivo v album, ki lepša lovske planinske doživljaje in spomine. Lahko bi povedal svojim tovaršem zopet nekaj novega, mikavnega, zabavnega, kajti razgovor, zabeljen z lovskim planinskim doživetjem je slasten...(odlomek)

Moje očnice - planike

...Bistre oči planinca in skrbna roka je pobrala ovenelo rožo in jo previdno zavila v mehak papir. Na sončni strani smo pod previsom našle svoj novi dom. Gospodar nas redno obiskuje in pravi, da smo zrasle v prave kraljice gora v nedolžni belini v jutranji rosi z velikimi rumenimi očkami, tako podobne svoji mami iz Ratitovca. Moje oko obvisi nad rožami kot začarano, ko gledam šopek mojih najlepših očnic, na visokem stebelcu pa se ena sklanja proti

meni. V njej kar žari kraljevska lepota, to je roža mogota, ta bo ostala kraljica Gore.
(odlomek)

Jože TOVŠAK (1929)

Rodil se je 27. februarja 1929 v Šentilju pod Turjakom. Je tretji od desetih otrok družine Ivana in Antonije Tovšak. Končal je osemletno osnovno šolo, nato pa se je vpisal v takratno nižjo gimnazijo v Slovenj Gradcu. V šolskem letu 1945/46 je uspešno končal malo maturo.

Pot ga je vodila naprej v Maribor, kjer je opravil še veliko maturo na I. Gimnaziji. Udeleževal se je pri prosvetnem in kulturnem delu področju v gimnaziji kot v domačem kraju. Igral je v mnogih igrah in jih tudi režiral.

Po končani veliki maturi se je vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani. V duhovnika je bil posvečen 29. 6. 1957. Služboval je v raznih krajih; v Hrastniku, Velenju, Lovrencu na Pohorju. Leta 1971 je bil nameščen za župnijskega upravitelja v župniji pri sv. Mariji v Puščavi, od leta 1984 pa je v tej župniji kot redni župnik še danes.

Pesmi je začel pisati že v Gimnaziji.

V času kaplanovanja je napisal veliko pesmi, nekatere je tudi uglasbil.

Sam pravi: »Ti podatki so kakor skelet mojega dušnega delovanja in bivanja. Koža in meso pa je ožje delovanje z ljudmi, ki ga deloma izžarevajo tudi prenekateri pesmi, ki nas dvigajo k veselju življenja in dela.«

Mislinjska dolina

Mislinjska dolina, domači moj kraj,
prelepa dežela, kjer bivam najraj'.
Okrog se ti klanjajo ljubke gore,
planinski potoki v njih pesmi drobe.

Ref: Zato pa tebe vsak čas obiščem spet rad,
se spominjam na dni, ko bil sem še mlad!

V tej lepi dolini Mislinja šumi,
od vzhoda pa tja do zapadne strani,
iz pohorskih hribov vsa mlada hiti
in dramati življenje veselih ljudi.

Okoli po hribih so ljubke vasi,
a v sredi med njimi se cerkev svetli,
šaljivi ljudje so v planini doma,
v težavah še Pohorč prepevati zna.

Naj Bog te ohrani v objemu gora,
v ljubezni naj raste rod bratov, sestra.
Prijazna dolina, preljubi moj dom,
na tebe nikoli pozabil ne bom.

Tihi večer

Tihi večer lega na vas,
vsepovsod mir, nočni je čas.
Delo že vse počiva nocoj,
»Ave Marija« zvon nam zapoj.

Potnik poglej sebi v srce,
dela poglej, misli, želje.
Zvonček vesti pozvanja na glas,
zlatemu dnevu minil je čas.

Zadnjič moj zvon mi bo zapel,
ko bom domov k Mami prispel.
Jezus – moj brat takrat bo z menoj,
kot je bil včeraj, kot je nocoj.

Radosti zvon večno bo pel,
ko bom nebes srečo objel.
Jagnje bo luč, lepota neba,
gledali bomo z Marijo Boga.

STANA LUŠNIC ARSOVSKA (1934)

12. 1. 1934 je porodničar pripomnil moji mami: »Tale vaš deklič bo pa zelo dobra pevka, ko že sedaj tako na moč poje.«

Izkazalo se je, da je bila napoved na mestu, saj mi spomini prikličejo znan privid na mamin vedno svetel, mil obraz, ko mi je pela. In ko so se glasovom pridružili še zvoki mamine violine, očetove bisernice, moje kitare, sestrine harmonike in bratovih činel (pokrovk), je bilo doma zares bučno. Pa to ne malokdaj.

Moj spomin se ustavi na popotovanju, ko se je močneje predramil moj GLAS – čas melodije, poezije. Želje so me popeljale do prvih avdicij radijskih, opernih in mnogih drugih odrskih postaj, kjer sem gasila pevsko žejo; sama ali v družbi različnih pevskih zborov.

Vendar pa ta pevski sel ni vedno potoval sam, saj se mu je kmalu pridružil drug popotnik – GIB – čas gledališča, oper, drame, filma, čas režiranja proslav, gledaliških predstav ...

Ta je GLASU pokazal, kako je lahko potovanje v dvoje zabavnejše, družno sta namreč romala po svetli cesti. Je pa od tega imelo nekaj tudi OKO – to je bil čas likovnega življenja, uveljavljanja skozi razstave, kolonije in druge medije likovne pojavnosti.

Stana Lušnic Arsovska je slikarka, pevka, pesnica, igralka, režiserka in razmišljajoča humanistka, ki s podarjanjem svojih umetniških del humano priskoči na pomoč pri zbiranju štipendij mladim talentom, pri različnih akcijah socialne pomoči, pri nagradah športnikom in je gonilna sila pri združevanju naravne dediščine s kulturno in vrednotami tradicije.

V trenutku razmišljanja o svoji življenjski poti je Stana zapisala tudi tole: »Vsi gremo k neizbežnemu koncu svoje poti. Čutimo težo let. Izkoristimo še tisto malo, ki nam je dano, bodimo hvaležni usodi za to kratko in tako redko srečo.«

Mati, žena

Milina neba si, ki gledam ji večno v oči –
a vselej sprašujem te, mati,
kako moreš ljubiti ljudi,
tiste, ki so ti kamen pod noge metali,
namesto, da bi ti upov in volje dajali,
imeli te radi zavoljo tvojih večnih skrbi.

Življenje te kronalo je z otroki,
iskala si kruha za vse
in ga dobila –
edino tvoje zgarane roke vedo,
kaj vse dobrega si zanje storila

in
našla si v svojem življenju človeka,
ki dajal Ti je iz čistega keliha piti,
a tega ne boš nikoli, nikoli pozabila.

Huda luknja

Prva sem portret ujela tvoj,
in ti bila si dobra vsa z menoj,
v svoje si naročje me sprejela,
me tvoja je notranjost vso prevzela –
beseda »Huda« je takoj zbledela ...

Mogočna si in večno lepa,
prekrasne tvoje so noči,
ko zora vstaja, si obeta,
da snop te žarkov pozlati.

O Huda luknja - jama večna,
portal je tvoj kot avreola –
ko gledam te, sem večno srečna,
saj čar podzemeljskega si idola.

Andreja MARTINC
Zdenka LUŠNIC

NAŠE ČLANICE V DOMU STAROSTNIKOV V ČRNEČAH

Franc GAŠPER

predsednik DU Mislinja

Tudi Društvo upokojencev Mislinja ima nekaj svojih članic, ki »jesen svojega življenja« preživljajo v Domu starostnikov v Črnečah . To so: Marica Založnik, Jelka Plevnik, Zofija Hribar, Slavka Založnik, Genovefa Pavlič in Slavka Britovšek.

Vse članice našega društva, ki sedaj domujejo v Črnečah, redno obiskujemo, ob novem letu pa jih tudi skromno obdarimo.

Mislim, da so vse v domu zelo vesele našega obiska, nekatere ga z nestrpnostjo pričakujejo. Lani smo jih obiskali na dan, ko je bila v Domu prireditev za vse, tudi za povabljenе goste. Z Domom redno sodelujemo in mislim, da je naše sodelovanje kvalitetno.

Vsem našim članicam želim veliko zdravja in prijetnih ter lepih pomladanskih dni.

SPOŠTUJMO ZGODOVINO RDEČEGA KRIŽA SLOVENIJE

Marjan Križaj

Občina Mislinja skrbi, da bi prebivalcem vseh njenih zaselkov nudila kar največ, saj sledi številnim izzivom sodobnega časa. Tudi humanitarne plati ne zanemarja, za to pa skrbijo štiri krajevne organizacije RK. Socialne stiske naraščajo, vse več je ostarelih občanov, tudi krvodajalstvo ima bogato tradicijo. V duhu RK vzgajamo otroke že v prvih letih šolanja, saj se zavedamo, da bodo morali tudi na tem področju mladi prevzeti naloge in odgovornost.

Humanost in ljubezen do drugega sta vodili vseh aktivistov, ki skrbijo za uresničevanje 140-letnega poslanstva RK. Ne skoparimo s paketi živil, ki jih namenjamo socialno ogroženim. Ob požarih in podobnih nesrečah poskrbimo za enkratne pomoči. Obiskujemo starejše občane in jim ob božično-novoletnih praznikih izročamo skromna darila. Veseli so naše pozornosti še

bolj pa prijetnega klepeta, ki jim polepša dan. Obiskujemo tudi tiste, ki bivajo v domovih ostarelih občanov in prav v Črnečah jih svojo jesen življenja preživlja največ.

Čeprav krvodajalstvo v naši državi nima prave družbene veljave, pa moramo pohvaliti tiste, ki se v občini Mislinja zavedajo, da kri rešuje življenja. Kljub temu, da je dajanje krvi prostovoljno, brezplačno in anonimno, jih premoremo toliko, da vselej presegamo število letnih načrtov.

Naj omenimo še akcijo »Drobtinica«, s katero s prodajo kruha zberemo nekaj sredstev, ki jih dobijo naše šole za pomoč socialno ogroženim učencem. Tudi zbiranje hrane poteka enkrat letno na vseh šolah.

Območno združenje RK Slovenj Gradec, ki bdi nad delovanjem štirinajstih krajevnih organizacij RK, je z delovanjem naših aktivistov zadovoljno. Cilji in poslanstvo RK pa ostajajo vrednote, ki dajejo navdih našemu delu.

ZAKAJ NAJMLAJŠI OBČANI RADI ŽIVIJO V MISLINJI?

»Ker sta tukaj tudi bica in dedi in ker je tukaj lepo.« (Kaja, 6 let)

»Zato, ker tu živim in imam tukaj igrače in avto.« (Lovro, 4 leta in pol)

»Zato, ker imam psa pri bici.« (Matej, 4 leta in pol)

»Zato, ker so tu tri trgovine blizu.« (Lovro, 5 let in 9 mesecev)

»Zato, ker je blizu hiše gozd.« (Tim, 4 leta in 3 mesece)

»Zato, ker je več hribov in manj hiš.« (Petra, 5 let in 8 mesecev)

»Zato, ker je tu moj dom, drugje ga nimam.« (Tilen, 5 let in 3 mesece)

»Zato, ker lahko grem na sprehod in je veliko dreves.« (Barbara, 6 let)

»Zato, ker imam tu babico in dedka. Lahko se igram na igrišču, kjer je vrtiljak.« (Kaja, 5 let in 7 mesecev)

»Zato, ker imamo tako veliko hišo, da lahko spravim vse igrače vanjo.« (Lana, 3 leta in 11 mesecev)

Misli najmlajših so zbrale in zapisale vzgojiteljice in varuhinje iz Vrtca Mislinja.

Vtise učencev Osnovne šole Mislinja: Jureta Pirtovška, Denisa Viherja, Aleša Vodenika, Martina Borsilja ter učenk Jerneje Krančan in Lare Sešel smo ob obisku Koroškega doma starostnikov takole strnili:

«V petek, 20.10.2006, smo se predstavniki razredov odpravili v Koroški dom starostnikov. Že ko smo prišli, so nas lepo sprejeli. Najprej smo šli v jedilnico, kjer so nam povedali nekaj

detaljev o domu. Po tem je sledil ogled doma. Videli smo zelo zanimive stvari, kot so ogromni pralni stroji, ki lahko sprejmejo tudi do 40kg perila. Potem smo videli tudi sobe in prostore delovne in fizioterapije. Ko je bilo ogleda konec, smo si pred domom privoščili kosanje in mošt, ob spremljavi harmonike. A prišel je tudi čas, ko je bilo treba oditi. To je bil zelo lep izlet in naučili smo se tudi, da se starejših ljudi ne sme kar pozabiti.«.

DEMENCA MARJETA RAVNIKAR

» Hujša od prav vsake poškodbe udov telesa,
bolni služabnikov imen ne pozna,
ne prijatelja lica – včeraj je z njim še večerjal,
ne tistih, katerim življenje je dal, jih vzredil.«
(Junius Juvenalis)

Življenje vsakega posameznika je sestavljeno iz komedije in tragedije, žalosti in veselja, sreče in bolečine. Življenje lahko vsakemu posamezniku prinese fizične in psihične težave, bolezni, poškodbe in trpljenje, ki se jih ne more ubraniti, takrat potrebuje človek pomoč od zunaj.

Demenca je ena od bolezni, pri kateri oboleli še posebej potrebujejo pomoč in razumevanje drugih ljudi. Demenca je skupek znakov, kjer gre za upad številnih, prej obstoječih sposobnosti. Je sindrom, ki ga povzroča možganska bolezen, ponavadi kronične in napredujoče narave. Vključuje poškodbe višjih kortikalnih funkcij, kot so: spomin, mišljenje, razumevanje, orientacija, sposobnost učenja, računanja, besednega izražanja in presoje.

Zavest ni skaljena. Duševne spremembe, ki se pojavijo zaradi demence, povzročajo pri bolniku negotovost, nelagodje in vodijo v pasivnost, izgubo socialnih stikov in nenazadnje lahko tudi v osamo. Kljub spremembam, ki se pojavljajo pri posamezniku, so nekatere sposobnosti še ohranjene, zato jih moramo prepoznati, vzpodbujati in čim dlje ohranjati.

Velikokrat morajo biti starostniki, ki niso več popolnoma sposobni skrbeti zase oziroma so njihovi svojci zaposleni, sprejeti v socialno varstveni zavod.

V našem Koroškem domu starostnikov imamo dokaj veliko ljudi z diagnozo demenca. Glede na izkušnje strokovnjakov bi bilo dobro, da bi bili dementni stanovalci nameščeni na enem oddelku, saj bi se jim tako lažje zagotovilo takšno delo in obravnava, ki je zanje najprimernejša. V našem domu je tak oddelok B3. Z različnimi metodami dela, ki so primerne za dementne starostnike sicer bolezni ne moremo ozdraviti. Dosežemo pa lahko, da bodo stanovalci bolj zadovoljni in bo njihovo vedenje obvladljivo tako za njih same, kakor tudi za delavce in svojce.

Na dementnem oddelku je bolj ali manj stalen tim negovalnega osebja, ima ali pa še opravlja dodatno izobraževanje za delo z dementnimi starostniki.

Nekateri dementni stanovalci so vključeni v delo skupin za samopomoč in v ostale aktivnosti prostega časa. Dejavnosti, ki se odvijajo na dementnem oddelku, so usmerjene predvsem v: vzdrževanje intelektualnih sposobnosti, vzdrževanje telesne aktivnosti...

V aktivnosti dela z dementnimi stanovalci se vključujejo različni strokovni delavci doma. Za dementnega stanovalca je zelo pomembno, da čim dlje ohrani samostojnost, seveda odvisno od stopnje bolezni, pri opravljanju osnovnih življenjskih opravil kot so hranjenje, oblačenje, umivanje.

Na vratih sob so različne slike, da stanovalci lažje prepoznajo svojo sobo.

Zelo pomembno pri delu z dementnim starostnikom pa je tudi dobro sodelovanje in medsebojna komunikacija med delavci doma in sorodniki naših stanovalcev.

V prihodnosti se bomo v našem domu še bolj posvetili dementnim stanovalcem z individualnim pristopom in vsakodnevnimi različnimi dejavnostmi, ki so primerne za dementne stanovalce.

ROJSTNI DNEVI
IVICA PERUŠ

JULIJ

Praznovalo je 16 stanovalcev.

**25.7. 93 let je praznovala najstarejša stanovalka
v tem mesecu gospa Ana Praprotnik**

20.7. 76 let je praznoval najstarejši stanovalec
v tem mesecu gospod Ivan Pepevnik

11.7. 50 let je praznovala najmlajša stanovalka
v tem mesecu gospa Anica Ras

AVGUST

Praznovalo je 21 stanovalcev.

27.8. 98 let je praznovala najstarejša stanovalka
v domu gospa Rozalija Klančič

12.8. 86 let praznoval najstarejši stanovalec

v tem mesecu gospod Milan Novak

2.8. 90 let je praznovala gospa Bernardina Skarlovnik

15.8. 80 let je praznoval gospod Janez Belšak

2.8. 42 let je praznovala najmlajša stanovalka
v domu gospa Erika Jurak

2.8. 37 let je praznoval najmlajši stanovalec
v domu gospod Roman Uršej

SEPTEMBER

Praznovalo je 23 stanovalcev.

**9.9. 93 let je praznovala najstarejša stanovalka
v tem mesecu gospa Roza Adam**

8.9. 87 let je praznoval najstarejši stanovalec
v tem mesecu Matej Petek

6.9. 80 let je praznovala gospa Cvetka Hrastnik

12.9. 80 let je praznovala gospa Marija Založnik

3.9. 61 let je praznovala najmlajša stanovalka
v tem mesecu gospa Ida Sušek

OKTOBER

Praznovalo je 22 stanovalcev.

2.9. 96 let je praznovala najstarejša stanovalka
v tem mesecu gospa Frančiška Oto

29.10. 95 let je praznovala gospa Hilda Aplinc

20.10. 90 let je praznovala gospa Ladislava Fučkar

19.10. 70 let je praznovala gospa Marija Kobolt

1.10. 76 let je praznoval najstarejši stanovalec
v tem mesecu gospod Franc Piko

2.10. 51 let je praznoval najmlajši stanovalec
v tem mesecu gospod Kristijan Fajmut

NOVEMBER

Praznovalo je 21 stanovalcev.

3.10. 97 let je praznovala najstarejša stanovalka
v tem mesecu gospa Marija Kanič

4.11. 93 let je praznoval najstarejši stanovalec
v tem mesecu gospod Franc Ferk

27.11. 93 let je praznovala gospa Genovefa Hafner

30.11. 92 let je praznoval gospod Andrej Vocovnik

1.11. 90 let je praznovala gospa Štefka Drofelnik

9.11. 70 let je praznoval gospod Stanko Ošlovnik

27.11. 70 let je praznovala gospa Štefka Sidar

1.12. 56 let je praznoval najmlajši stanovalec
v tem mesecu gospod Peter Oberžnik

DECEMBER

Praznovalo je 14 stanovalcev.

**5.12. 90 let je praznovala najstarejša
stanovalka v tem mesecu gospa Marija Gostenčnik**

20.11. 83 let je praznoval najstarejši stanovalec
v tem mesecu gospod Janez Dravčbaher

14.12. 80 let je praznovala gospa Kristina Obretan

23.12. 54 let je praznovala najmlajša stanovalka
v tem mesecu gospa Viktorija Lipuš

JANUAR

Praznovalo je 25 stanovalcev.

5.1. 94 let je praznovala najstarejša stanovalka
v tem mesecu gospa Antonija Plešej

1.1. 92 let je praznoval najstarejši stanovalec
v tem mesecu gospod Vasiljko Markovič

15.1. 80 let je praznovala gospa Julijana Kuhelnik

24.1. 80 let je praznovala gospa Pavla Vožič

14.1. 70 let je praznovala gospa Gabrijela Plevnik

30.1. 70 let je praznovala gospa Marija Žlebnik

NAGRADNO ŽREBANJE

IVICA PERUŠ

JULIJ

Kdaj so tako imenovani »pasji dnevi«?
Od 31 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Štefka Pungartnik
2. nagrada	Rok Lauko
3. nagrada	Ana Knap
4. nagrada	Jožefa Klemenčič
5. nagrada	Jožefa Ostruh

AVGUST, SEPTEMBER

Naštejte vsaj tri nastopajoče na srečanju s sorodniki!
Od 60 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Slavka Mihelič Zavec
2. nagrada	Ana Knap (na sliki)
3. nagrada	Marija Založnik
4. nagrada	Ljudmila Kričej
5. nagrada	Delfina Pečoler

OKTOBER

Katero priljubljeno delovno šego opravljamo v oktobru?

Od 60 odgovorov so bili izžrebani:

- 1. nagrada Marija Poprask
- 2. nagrada Janez Gostenčnik
- 3. nagrada Ljudmila Kričej
- 4. nagrada Branko Domjanič
- 5. nagrada Marija Štaher

NOVEMBER

Katera je glavna jed na Martinovem jedilniku?

Od 98 odgovorov so bili izžrebani:

- 1. nagrada Angela Smolar Lužnik
- 2. nagrada **Martina Ramšak (na sliki)**
- 3. nagrada Jožica Vaukan
- 4. nagrada Barbara Kroppay
- 5. nagrada Olga Lorenčič

DECEMBER

Katera sprememba se zgodi 21. decembra?

Od 53 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada Marija Žlebnik
2. nagrada Antonija Klančnik
3. nagrada Adolf Kus
4. nagrada **Rudolf Grubelnik (na sliki)**
5. nagrada Milka Klančnik

JANUAR

Kako se imenuje naš novi denar?

Od 41 odgovorov so bili izžrebani:

1. **nagrada Janez Pliberšek (na sliki)**
2. nagrada Ivan Onuk
3. nagrada Terezija Mešelj
4. nagrada Roman Uršej
5. nagrada Anica Ras

NOVE DEJAVNOSTI

PROJEKT » TUDI STAREJŠI TELOVADIMO« MARJANA POTOČNIK

Koroški dom starostnikov Črneče je bil eden izmed redkih domov v Sloveniji izbran za vključitev v projekt » TELESNA VADBA ZA MOBILNOST.«

Oktobra 2006 smo začeli z vadbo v okviru Fakultete za šport. Po predhodnih predstavitvah in predavanjih o primernosti vadbe je kar 30 stanovalcev želelo sodelovati v projektu.

Sledilo je:

1. TESTIRANJE – na posebej prilagojenih napravah. Vsi so z veseljem sodelovali. Poudarek je bil na moči mišic, ravnotežju, gibljivosti gležnjev, hrbtenici...
2. VAJE NA STOLIH IN VOZIČKIH – s pomočjo gob, trakov, ročk, posebej prilagojenih stolov. Vmes je bila potrebna vzpodbuda in pohvala.
3. Prejšnja telovadba je bila stanovalcem večinoma boljša, zanimivejša. Vadba namreč sedaj zahteva več moči, poudarek je na miselni koncentraciji pri izvedbi giba.
4. ANKETA – izvedli so jo študentje psihologije. Svoja mnenja o vadbi nekoč in sedaj so lahko stanovalci izrazili individualno v sobah.
5. TRAJANJE VADBE- vadba traja eno leto, s premorom. Vztrajamo dalje do drugega testiranja.

Stanovalcem smo ponudili tudi vaje leže, na blazinah, za kar se pa niso odločili.

Gotovo je treba poudariti, da stanovalci sedaj še raje telovadijo, saj so prostori fizioterapije na novo prepleškani, z živimi barvami in velikim ogledalom, kar daje prostorom novo razsežnost. Hvala gospodu direktorju za to pridobitev. Še posebej hvala pa gospe Ani, ki s svojo dobro voljo in smehom daje našim stanovalcem veliko vzpodbude.

Med telovadbo...

NAŠ DOM SODELUJE Z UNICEF-om IVICA PERUŠ

V mesecu oktobru smo prejeli dopis društva UNICEF, ki nas je prijazno povabil, da se vključimo v njihov projekt PUNČKA IZ CUNJ, s katerim zbirajo sredstva za Unicefove programe cepljenja otrok, proti šestim osnovnim otroškim nalezljivim boleznim v nerazvitih

predelih sveta. S temi zbranimi sredstvi od prodaje punčk UNICEF podpira svetovno kampanjo cepljenja otrok, saj cepljenje še vedno ostaja eno najpogostejših in najcenejših sredstev za preživetje otrok. V ta projekt so bili do sedaj vključeni vrtci, šole, posamezniki, zdaj pa še nekateri domovi.

Ker imamo prijaznega in razumevajočega direktorja in ker smo v domu prijazni tudi stanovalci in delavci, smo se dogovorili, da bomo pomagali tudi mi. V okviru dejavnosti delovne terapije bomo izdelovali tudi punčke iz cunj.

Punčka iz cunj je tradicionalna igrača, ki je poznana v vseh kulturah sveta in je zato primerna, saj simbolizira otroka, ki je potreben pomoči. Zato je Punčka iz cunj simbol te kampanje.

Nosilni slogan pa je »Posvoji punčko in reši otroka«.

V decembru smo na društvo UNICEF poslali že prvo punčko in fantka Špelo in Rožleta. Oba smo po pravilih opremili z osebno izkaznico kjer so zapisani: ime, rojstvo in naslov izdelovalca.

Ponosni in veseli smo, da lahko pomagamo drugim.

Foto

SODELOVANJE Z GIMNAZIJAMA RAVNE NA KOROŠKEM IN SLOVENJ GRADEC MARJANA KAMNIK

V letošnjem šolskem letu smo pričeli s sodelovanjem z gimnazijo Ravne na Koroškem in Slovenj Gradec.

Z dijaki smo pripravili zanimiv program dela, ki se že uspešno izvaja.

Sodelovanje smo začeli s predstavitvijo metod dela in življenja stanovalcev v domu. Dijakom so bile predstavljene metode dela, dejavnosti doma in način življenja naših stanovalcev.

Nadaljevali smo z delavnico peke peciva. Delavnica je bila uspešna, saj smo napekli veliko dobrega peciva, ki so ga stanovalci postregli gostom na pred prazničnih obiskih, nekaj pa ga je ostalo še za naše silvestrovanje.

Na sliki prostovoljka Alja iz Gimnazije Ravne na Koroškem

Dijaki prostovoljci so potem bili povabljeni na Božični koncert, skupaj z našimi stanovalci in njihovimi sorodniki, znanci in prijatelji.

V začetku januarja smo uspešno izpeljali EVRO delavnico, za katero smo se oboji pripravljali, mi v domu in dijaki.

Ugotovili smo, da je bila delavnica potrebna, koristna, zabavna, pa tudi uspešna, saj se je kar nekaj stanovalcev naučilo delati s kalkulatorjem.

Dijaki sodelujejo pri sestavi našega domskega glasila »Moj drugi dom« z zapisovanjem življenjskih zgodb stanovalcev.

Sodelovanje bomo nadaljevali na delavnicah Računalniškega opismenjevanja, kar bo za naše stanovalce sploh nekaj posebnega. Naš cilj je, da zainteresiranim stanovalcem predstavimo računalnik in delo z njim in morda koga izmed njih naučimo vstopiti na spletno stran. Računalniško opismenjevanje bo potekalo po prijateljskih skupinah.

Sodelovanje po programu bomo zaključili aprila, ko bodo dijaki organizirali prireditev »Srečanje prostovoljcev Koroške« ob mednarodnem dnevu mladih prostovoljcev.

Program, ki ga izvajamo, je zahteven in aktualen ter usklajen z Nacionalnim programom varstva starejših do leta 2010.

Upamo in verjamemo, da izvajanje programa niso bili le dogodki, ampak da so se z obiski v domu rodila nova prijateljstva in da se je spremenil stereotip o življenju v domovih in nasploh življenju v Koroškem domu starostnikov.

Veseli smo skupin in posameznikov, ki se odločijo vstopiti v naš dom in še bolj smo veseli, če uspemo z našimi metodami približati spoznanje, da je življenje v domovih in pri nas lahko lepo. Verjamem, da so dijaki obeh gimnazij naš dom tako sprejeli.

SODELOVANJE Z OSNOVNO ŠOLO ČRNEČE

MARJANA KAMNIK

Po nekaj letih smo ponovno pripravili program sodelovanja z Osnovno šolo Črneče. Lahko rečemo, da smo si tega sodelovanja želeli, oziroma smo ga pogrešali.

Vodja OŠ Črneče, gospa Barbara Butolen, nam je ponudila sodelovanje na kulturnih in zabavnih prireditvah, pri izvedbi delavnic, obiskih babic in dedkov – »tako, za lepši dan«...

Po dogovoru o sodelovanju, so učenci nastopili oziroma oblikovali program ob obisku aktivistov Koroške, potem so sodelovali pri praznovanjih rojstnih dni naših stanovalcev in s simpatičnim nastopom in voščilom slavlencem popestrili praznovanje in polepšali ne samo tisti trenutek, ampak trenutke, ki jih bodo spremljali do naslednjega praznovanja.

Potem so učenci risali Dr. Franceta Prešerna in ob kulturnem prazniku pripravili likovno razstavo,

... in še, za pustni torek so nas obiskali in se zabavali z našimi maskami.

Sodelovanje z Osnovno šolo Črneče nam je zelo dragoceno, saj gre za medgeneracijsko povezovanje na več nivojih. Učenci imajo babice in dedke, ki so stanovalci doma, tu so zaposlene njihove mamice, očki in tudi babice ter dedki. Torej gre za ohranjanje oziroma za na novo vzpostavljjanje socialne mreže, ki se kar pre pogosto prekine z vselitvijo stanovalca v dom.

Dragoceno pa tudi zato, ker učenci s svojo spontanostjo v dom prinašajo posebno vedrino.

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE

15. Srečanje s sorodniki smo združili z »Odprtimi vrati občini Muta« MARJANA KAMNIK

Dogodek je bil pravzaprav zaključek sodelovanja z občino Muta po projektu. Že tako dobro sodelovanje smo v polletnem intenzivnem sodelovanju z različnimi institucijami in organizacijami v občini Muta še okrepili. Da je bilo sodelovanje res dobro, se je izkazalo na zaključni prireditvi. Program smo oblikovali skupaj z gosti iz Mute;

- likovna dela sta nam na ogled postavila slikarja Anton in Janez Repnik,

- kulturno zabavni program pa so po scenariju stanovalca prof. Toneta Sušnika začeli stanovalci s črtico Solzice. Voranca je odlično odigral Rudi Breznik, ki je v nadaljevanju programa korajžno zaigral nekaj »viž« na svojo frajtonarico in seveda,

- v programu niso smeli manjkati naši pevci – Mešani pevski zbor zaposlenih,

- glasbeni gost Adi Smolar pa je še bolj dvignil energijo

Gospa Silva Skutnik, nas je nagovorila v imenu župana občine Muta in poudarila, da **»se počuti, kot, da se prireditev dogaja na Muti«**. To je bila je bila iskrica, ki je potrdila kvalitetno sodelovanje.

ODPRTJE RAZSTAVE STEKLARSKIH IZDELKOV MOJSTRA MATIJAŽA GOSTEČNIKA IVICA PERUŠ

Gospod Gostečnik je naš dom spoznal leta 2002, ko smo pri nas nastanili njegovo mamo. V dveh letih, kolikor je prihajal k njej na obisk; je z domom tudi zaživel; spoznal je njegov utrip in dušo.

Z veseljem se je odzval na naše povabilo in tako smo, 3.10.2006, odprli razstavo njegovih steklarskih izdelkov iz cikla Utrip.

Dobrih osem let že Matijaž Gostečnik ustvarja taljene steklarske izdelke. Znanje je iskal in tudi dobil pri magistru likovnih umetnosti, Klavdiju Tutti, kar mu je odprlo veliko ustvarjalnih priložnosti. Za svoje ustvarjalno delo je prejel več kot deset certifikatov, za izdelke domače in umetne obrti. Svoje izdelke pa je predstavljal tudi v tujini. Gospod Gostečnik živi in ustvarja v Slovenj Gradcu.

V kulturnem programu ob odprtju je nastopil MPZ Viharniki iz Mežice.

PRIREDITVE V TEDNU VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA OD 16. DO 21. OKTOBRA 2006

MANCA JAVORNIK

V tednu vseživljenjskega učenja smo v Koroškem domu pripravili osrednje predavanje na temo DEMENCA v izvedbi dr. Aleša Kogoja. Predavanje je bilo namenjeno vsem sorodnikom stanovalcev z demenco ter vsem, ki jih to področje zanima.

Predavanje dr. Franca Kotnika o PREVENTIVI MOŽGANSKE KAPI je bilo zelo dobro obiskano s strani stanovalcev.

V domu je potekalo tudi SREČANJE DOMSKIH PRIJATELJSKIH SKUPIN. Skoraj sto stanovalcev je vključenih v domske skupine, kjer srečanja potekajo enkrat tedensko. Srečanje je popestrila moška skupina SRŠENI iz doma starejših občanov Velenje.

V soboto, 21.10.2006, smo se pevci delavskega zbora udeležili že 8. revije socialnih zavodov v Komendi.

V torek, 24.10.2006, smo že tradicionalno pripravili LIČKANJE. Že zjutraj so naši delavci pripravili vse potrebno za peko kostanja, pridne stanovalke so ga narezale 100 kilogramov. K pečenemu kostanju se prileže tudi sladek mošt. Po kosilu so pričeli v jedilnico voziti koruzo, ki so jo stanovalci že težko pričakovali. Delo v jedilnici je spodbujal tudi muzikant s harmoniko.

Dne, 27.10.2006, smo se pevci Mešanega pevskega zbora udeležili tudi nastopa v Osnovni šoli Dravograd, kjer smo bili gostje ženskemu pevskeemu zboru Lipa pod vodstvom Alenke Mori, ki je zelo prijetno pripravila to srečanje. Gosta večera sta bila Milan in Mojca Kamnik.

Poleg vseh prireditev je v domu tako kot vsak mesec potekala supervizija za sestre in negovalke.

NASTOP SKUPINE BABICE IN KORENINE IVICA PERUŠ

Pevska zbor sta nam osvetlila dva meglena, jesenska popoldneva. Prve so nam pele in nas nasmejale s skečem konec oktobra, druge pa so nas razveselile s petjem in zvoki harmonike v začetku novembra.

Foto KORENINE

DELAVNICA IZDELOVANJA NOVOLETNIH ČESTITK IVICA PERUŠ

V našem domu se pričakovanje novega leta začne že v novembru. Tako prvo dogajanje je bilo ravno ta delavnica, ki smo jo izvedli 21. novembra popoldne zato, da bodo naše prijazne želje, namenjene našim dragim, priskele pravi čas.

Pri dejavnosti delovne terapije smo pripravili materiale in pribor, tudi nekaj dokončanih čestitk, za primer kaj in kako ustvarjati. Bilo nas je veliko, delali smo po skupinah, pomagale so prostovoljke in učenci OŠ Muta. Vsaka čestitka je bila unikat. Učenci z Mute pa so stanovalkam in stanovalcem pomagali napisati še želje in naslove. Potrebno je bilo samo še prilepiti znamko in voščilnico oddati v poštni nabiralnik.

OTVORITEV RAZSTAVE LIKOVNIH DEL PETRA ŠTRIGLA IVICA PERUŠ

23.11.2006, smo v Koroškem domu starostnikov odprli razstavo likovnih del Petra Štrigla. Avtor se je rodil v Slovenj Gradcu, osnovno šolo najprej obiskoval na Ravnah, po preselitvi njegove družine v Libeliče pa še v Dravogradu. Šolanje je nadaljeval na gostinski šoli v Slovenj Gradcu, nato pa se je zaposlil v našem domu, kjer z veseljem dela še danes. Željo po ustvarjanju in likovnem izražanju, ki je v njem rasla že nekaj let, je z 19. leti začel uresničevati. Njegova prva dela so bila pasteli-s kredo upodobljeni motivi iz narave. Ker pa se je želel seznaniti še z drugimi tehnikami je poskusil tudi z oljnatimi barvami. Spet mu je bila navdih narava, njene podobe in živali. Ustvaril je tudi nekaj portretov. Posebej pomemben izziv mu je bila obnova kapelic na širšem območju Koroške. Z veliko vnemo se je lotil celotne obnove teh zgodovinskih objektov, ki jih je načel zob časa. Z odbijanjem starega in obdelavo novega ometa je obnovil fasade, zatem je obnovil stare poslikave, uničene poslikave pa je na novo poslikal. Peter v likovnem izražanju še vedno išče in raziskuje. Z razstavo nam na ogled ponuja dela v zanj novo poskušeni tehniki – slike iz peska, ki jih tokrat prvič predstavlja, sicer pa v našem domu razstavlja že tretjič. Dve samostojni razstavi je imel v Libeličah. Kot član Društva koroških amaterskih slikarjev se je skupinsko predstavil že petkrat. Kulturni program so popestrile pevke BRŠLJANKE.

NASTOP MEŽIŠKIH KNAPOV

IVICA PERUŠ

Moški pevski zbor Mežiški knapi, kot samo ime pove od kod prihajajo, prihaja v naš dom prav vsako leto. Želja, da pojejo v našem domu, pa je obojestranska.

Ob njihovem petju vedno znova uživamo. Še posebej pa smo ob tem zadnjem, v mesecu novembru.

Pevovodja gospod Marko Kavtičnik je sam povezoval tudi program, ta njegov vnosni tekst pa je bil oblikovan humoristično. Tako smo se vmes veliko smejali, večkrat tudi na račun samih pevcev, ko jih je gospod Kavtičnik predstavljal. Prav takih programov si želimo še veliko; Mežiškim knapom pa hvala in nasvidenje!

MIKLAVŽ DRAGICA ČAS

December je poln dobrih želja in prijaznih sivolasi mož, ki s polnimi koši daril in prijazno besedo razveselijo naša srca. Prvi od teh prijaznih mož je naš dom 5. decembra obiskal Miklavž s svojim spremstvom.

Najprej je obiskal in obdaril naše stanovalce, ki so se ga zelo razveselili in se z njim pogovarjali o tem, kako je bilo včasih. Miklavž jim je zaželel tudi veliko zdravja, sreče in vsega lepega v novem letu, nato pa se je napotil v jedilnico doma, kjer so ga že nestrpno čakali otroci delavcev. Oči so jim žarele v pričakovanju in veselo so ga klicali, dokler ni prišel tudi k njim. Namenil jim je kup dobrih želja, prijaznih besed in seveda se je v njegovem košu našlo tudi darilo za vsakega otroka. Otroci so bili zelo veseli daril, nekateri so mu tudi kaj zapeli. Veseli pa so bili tudi nastopa razigranih, simpatičnih deklic po imenu MIŠE, ki so s petjem, plesom in smehljaji prijetno presenetile in razveselile naše otroke. Za zabavo je poskrbela tudi skupina harmonikarjev in tako nam je čas kar prehitro minil. Miklavž je odšel in nam obljubil, da se naslednje leto ponovno vidimo.

OBISK AKTIVISTOV Organizacij Mežiške, Dravske in Mislinjske doline MARJANA KAMNIK

Obisk aktivistov organizacij Mežiške, Dravske in Mislinjske doline je postal že tradicionalen. Aktivisti Rdečega križa, društva upokojencev, društev invalidov, predstavniki občin in borci, obiščejo svoje člane konec leta in jim zaželi dobro počutje v domu. Že nekaj let to srečanje združujejo s kulturnim programom. Organizacija letošnjega programa je bila zaupana območni enoti Rdečega križa Dravograd. Za skrbno organizacijo in izvedbo je poskrbela gospa Gostenčnik.

V klepetu po uradnem delu, sploh če dogodek uspe, tako kot je zamišljen, se pogosto pojavijo ideje po različnih načinih sodelovanja. Tudi letos je bilo tako, kaj smo »namislili« pa naj ostane skrivnost do naslednjega srečanja.

RADIJSKA DELAVNICA MARJANA KAMNIK

Pri nas se dogodki tako hitro odvijajo, da se lepota enega dogodka kar prehitro spoji z lepoto in občutki drugega.

Nekateri pa kljub temu pustijo pečat. Radijska delavnica znancev, ki jo je v naš dom pripeljal gospod Kozar, je bila ena teh.

Oddaja, ki jo je radio Maribor prenašal v živo, pod spontanim, simpatičnim in izjemno zanimivim vodenjem gospoda Toneta Petelinška in z zanimivimi gosti, se je na poseben način dotaknila ne le naših stanovalcev in zaposlenih, ampak tudi poslušalcev radia Maribor, ki so se hitro odzvali na predstavitev in promocijo našega doma.

Veseli in ponosni smo, da smo smeli biti gostje tako poslušane oddaje in veseli bomo, če bomo še imeli možnost sodelovati s to ekipo.

»Silovitost puščice počasti tarčo« je misel Roberta Composa, ki jo pripisujemo temu dogodku.

PEKA PECIVA KATJA MERKAČ

V mesecu decembru smo izvedli delavnico peke peciva, ki smo jo poimenovali »Babičina kuhinja.«

To je že druga delavnica, ki se je že lansko leto izkazala za zelo uspešno. Letos smo število receptov še povečali, prav tako pa tudi količino sestavin za peciva.

V kuhinji smo za izbrane recepte: božične kekse, cimetove kocke, kakavove tolarje, orehove rogljičke, kokosove hlebčke, linške oči in kekse s čokoladnim oblivom, pripravili vse potrebne sestavine.

Osnovno količino recepta smo povečali za osem do desetkrat. Tako smo za izdelavo peciva porabili: 14 kg moke, 150 jajc, 5kg sladkorja, 5kg margarine, 2kg kisle smetane, 3kg marmelade, 2kg kokosove moke, 2kg orehov...

Delavnica je potekala v jedilnici, s pričetkom ob 14. uri. Stanovalci so skupaj s svojimi voditeljicami prijateljskih skupin spretno zgnetli testo ter oblikovali kekse in drobno pecivo. Vse so naložili na pekače, nato smo jih v kuhinji spekli. V delavnici so sodelovali tudi dijaki ravske in slovenjgraške gimnazije, ki so pokazali izredno zanimanje in navdušenje nad peko.

Ves čas je bilo čutiti delovni navdih in prijetno razpoloženje med stanovalci, voditeljicami prijateljskih skupin, dijaki in zaposlenimi. V ozadju je igrala prijetna glasba, ki nam je dajala energijo.

Iz kuhinje je prijetno zadišalo, to nam je pričaralo posebej praznične občutke. Nekatere kekse je bilo potrebno namazati z marmelado, obliti s čokolado ali povaljati v sladkor v prahu. Na koncu smo vse pospravili in delavnica je bila končana.

Celoten potek dela je snemala naša interna televizija.

Pecivo je lepo uspelo, zato smo bili zadovoljni. Delavnica bo verjetno postala kar tradicionalna, saj so bili nasmejani in zadovoljni obrazi stanovalcev in vseh ostalih, zgovoren pokazatelj, da je bilo to druženje ne le prijetno, ampak tudi koristno. V prihodnje želimo delavnico ohraniti in nadgrajevati.

V prazničnem decembru smo bogato obložili mize in postregli goste ter stanovalce s pečenimi dobrotami.

BOŽIČNI KONCERT **MARJANA KAMNIK**

V našem domu se začne veseli december že sredi novembra.

Trije dogodki »resno« zaključujejo koledarsko leto pri nas.

Prvi je božični koncert, drugi Sv.maša na božični večer in tretji silvestrovanje.

Letošnji božični koncert so stanovalcem podarili KMEČKA GODBA Pernice in glasbenik Drago Filač.

Program je povezovala Mateja. Čarobnost večera ji je uspelo dvigovati z dodajanjem misli v razmislek, pričela pa je z razmišljanjem Charlesa Dikensa, o Božiču:

»Božični čas je zame vedno čudovit – ne glede na spoštovanje do njegovega svetega imena in izvora: to je prijazen, pomirjajoč, usmiljen in prijeten čas; edini čas, ki ga poznam v dolgem letnem koledarju, ko ženske in moški soglasno radodarno odprejo svoja zakrknjena srca in začutijo, da so ljudje na zemlji resnično njihovi življenjski sopotniki, ne pa tuja bitja, ki so se podala na neko drugo potovanje:«

In končala: » Naj bo božični večer zate tisto, kar je bil včasih – mir in tišina med vrvežem iskanja in pripravljanja in pečenja in obiskovanja prijateljev. Čas pričakovanja. Čas, ki šelesti od čarobnosti.«

In kadar se stanovalci spontano zahvaljujejo izvajalcem, je zahvala potrditev, da je bil dogodek tak, kot smo ga želeli.

Tokrat je bilo tako.

Hvala vsem, ki ste ustvarili tako vzdušje.

SVETA MAŠA – BOŽIČNICA IVICA PERUŠ

V zadnjem adventnem tednu priprav na sv. mašo Božičnico so v naš dom skavti prinesli tudi betlehemske lučke miru in nam ob tem pripravili simpatični program s pesmimi in lepimi mislimi.

Lučka je gorela v lepo okrašeni jedilnici do predvečer Božiča, ko nam je gospod Matjaž daroval mašo. Ob petju župnijskega mešanega pevskega zbora iz Libelič smo bili deležni milosti svete daritve.

Foto

SILVESTROVANJE DRAGICA ČAS

December je mesec pisanih luči, dobrih želja in radosti v pričakovanju nečesa novega. Naše silvestrovanje smo imeli 28. decembra. Že v zgodnjih popoldanskih urah smo se delavci in stanovalci zbrali v jedilnici. Ob zvokih ansambla ALBATROS, dobri hrani in pijači smo se skupaj veselili v pričakovanju novega leta. Mešani pevski zbor delavcev nas je ponovno razveselil s svojim programom in tako so urice kar hitro minevale.

Polnoč in s tem novo leto za nas nastopi nekoliko prej in sicer ob 18. uri. Ugasnili smo luči in prižgali svečke ter ob pomoči pevskega zbora in ansambla zapeli zimzeleno melodijo Silvestrski poljub. Stanovalce in delavce je obiskal še Dedek Mraz in jih obdaril ter vsem zbranim zaželel veliko zdravja, sreče in vsega lepega v novem letu. Ob kozarčku penine ni manjkalo dobrih želja in še nekaj časa smo preživeli skupaj ob glasbi, plesu, smehu in svečanem razpoloženju.

Kaj nam bo prineslo leto 2007, ne vemo, vendar upamo, da čim več lepega, največ pa zdravja, ki je pogoj za vse ostalo. Vsi si želimo tudi ljubezni, prijateljstva in miru in naj bo leto 2007 dobro leto, ki se ga bomo z veseljem spominjali.

MAŠA NA PRAZNIK SV. TREH KRALJEV IVICA PERUŠ

Prva sobota v mesecu, ko v domu obhajamo sveto mašo, je bila v novem letu 2007 ravno 6. januarja, na praznik svetih Treh kraljev.

Tudi letos nam je to mašo daroval gospod Tone Vrisk, župnik iz Črne. Ravenski koledniki in sveti Trije kralji v spremstvu pastirjev, so med mašo prepevali božične in trikraljevske pesmi. Pred mašo so še posebej v njegovi sobi zapeli svojemu nekdanjemu župniku gospodu Jarošu Kotniku. Ob odhodu so na podboj vrat zapisali 20+G+M+B+07.

EVRO DELAVNICA V KOROŠKEM DOMU STAROSTNIKOV MARJANA KAMNIK

V letošnjem šolskem letu smo pripravili program sodelovanja z gimnazijama Ravne na Koroškem in Slovenj Gradec.

V okviru tega programa smo dne, 24.1.2007, izvedli EVRO delavnico.

Namen delavnice je bil, stanovalcem predstaviti novo valuto, evro.

Naše izhodišče je bilo, da starim ljudem pomeni zamenjava valute problem, saj je potrebno osvojiti nove cene, zgraditi nov vrednostni sistem, ki bo posamezniku povedal, kaj je zanj poceni in drago.

Da bi lahko prehod na uporabo evra stanovalcem prikazali na najbolj enostaven način, smo v goste poleg prostovoljcev – dijakov in prostovoljk, voditeljic skupin, **povabili še predstavnike banke in policije.**

Vodja Koroške banke Dravograd, gospa Manja Konečnik je z zanimivo predstavitvijo evra ter predstavnik policijske postaje Dravograd, gospod Robert Vetrih, s prispevkom, ki je bil namenjen poudarku varovanja osebne lastnine, povzročila veliko zanimanje in dinamiko v skupinah ter bistveno pripomogla k boljšemu razumevanju nove vrednosti denarja.

Kot koristen pripomoček so se izkazali tudi podarjeni kalkulatorji Banke Slovenije, denarnice, ki jih je podarila Koroška banka in lupe, ki smo jih v domu kupili za stanovalce s slabšim vidom.

Dela smo se lotili po skupinah, s pomočjo voditeljic-prostovoljk ter dijakov Gimnazije Slovenj Gradec in Ravne na Koroškem pa smo poizkušali uporabo evra v praksi.

Delavnica je bila zanimiva tudi za medije saj so nas obiskali novinarji RTV Slovenije, Pop tv, Koroškega radia ter novinarka Dela in Večera.

Ideja naše delovne terapevtke Ivice je torej povzročila zanimanje, sodelovanje in zadovoljstvo vseh vključenih in potrdila dobro prakso dejavnosti našega doma.

» Nikoli ne pustite možganov, da so brezposelni, brezposeln um, je delavnica slabega.«

» Spomin je božji dar, a tudi zmožnost pozabiti je lahko dobra stvar in jo je treba spoštovati«

REFLEKSNA MASAŽA MARJANA KAMNIK

Predlog naše supervizorke Marinke Lampret, da organiziramo tečaj refleksne masaže stopal, je bil izziv, ki je povzročal dilemo in kar nekaj vprašanj.

Pa kljub temu smo želeli »probat«.

S prvo stopnjo je Dr. Milena Plut Podvršič pustila žar, ki smo ga kar premalo koristile.

Pa smo se odločili še za drugo stopnjo ter dodali masažo rok. Osem zaposlenih nas je nabiralo znanje.

In tu je odgovor, zakaj je prav Marinka predlagala ta dogodek? Naš dom pozna, pozna zaposlene, stanovalce, klimo v domu in zadnje; to je bila super vizija!

Svoje vtise ob izvedbi masaže stopal so delavke iz kuhinje zapisale takole:

V mesecu januarju je v domu potekal tečaj Refleksna masaža stopal za zaposlene v različnih službah. Že v februarju smo bile deležne te masaže zaposlene v kuhinji. Najprej moramo, je treba priznati; da nam ni bilo vseeno, ko smo pomislile, da nam bodo stopala masirale naše sodelavke. Prijetna glasba indijske violine po radiu nas je le počasi sproščala, tako da smo se lahko predale in uživale v masaži. Med tem, ko so njihovi spretni prsti masirali, nam je zraven nežna in prijetna razlaga še popestrila naše druženje. Tako smo se seznanile, kateri del stopala je potrebno masirati za določen del telesa.

Masaža se nam je zdela čudovita, saj smo bile kot prerojene, polne energije, sproščene, nasmejane in še bi lahko naštevale. Vsem, ki so nam masažo izvedle, se prav lepo zahvaljujemo in upamo, da se še kdaj ponovi.

VIHARNIKI MANCA JAVORNIK

Zadnji dan prvega meseca v letu so k nam v goste prišli VIHARNIKI iz Mežice. Pripravili so nam prijeten glasbeni popoldan, ki ga je odlično povezovala gospodična Monika Mori iz Dravograda.

DOGAJANJA NA DOMSKIH SKUPINAH

»Vsi slišijo, kaj rečeš,
prijatelji poslušajo, kar poveš,
dobri prijatelji, slišijo tudi česar ne poveš.«

PRIJATELJSKE SKUPINE MARJANA KAMNIK

Srečevanje v prijateljskih skupinah je postal način življenja pri nas in bistveno vpliva na klimo v domu. V osmih skupinah se združuje skoraj 120 stanovalcev. Vodijo jih izjemne prostovoljke; 5 zunanjih prostovoljk in 10 naših delavk.

Stanovalci se dobro počutijo v skupinah, da so člani med seboj povezani tudi izven delovanja skupine, da se obiskujejo in da skrbijo eden za drugega, torej da so prijatelji v pravem pomenu besede.

V letu 2006 so naše prostovoljke opravile približno 2500 ur prostovoljnega dela, kar je vsekakor hvale vredno.

Čeprav je namen delovanja skupin enak, pa so skupine vendarle vsaka zase posebna in edinstvena.

Peca – najstarejša skupina, rada nastopa na kulturnih in zabavnih prireditvah, sploh od takrat, ko se je v skupino vpisal gospod Sušnik. Posebej radi se medijsko predstavljajo.

Urška – še vedno ostaja pogovorna skupina, redna in dosledna.

Tulipan – posebnost skupine je sodelovanje s sorodniki, ki ga že spretno prenašajo izven skupine, kar smo ugotovili na lanskem Taboru.

Lipa – želi realizirati vsako idejo voditeljic, ki pa jih nimata malo in niso skromne.

Edlvajs – skupina deluje intenzivno in mirno. Vedno znova presenetijo na skupnih srečanjih.

Barka – najmlajša skupina »že varno pluje« so poudarili na predstavitvi.

Marjetice – bralna skupina.

In **Solzice**, ki pa je skupina stanovalcev s posebnimi potrebami.

Za vse skupine lahko rečem, da so jim voditeljice vpihnile svoj karakter.

Trdim, da so najuspešnejše dejavnosti v domu tiste, ki jih organiziramo po skupinah.

Intenzivnost v skupinah se pozna tudi po zainteresiranih, aktivnih in zadovoljnih stanovalcih, saj imajo na tak način možnost individualnega spremljanja življenja v domu.

Hvala vsem Vam, spoštovane voditeljice, za vsak trenutek, ki ga podelite z našimi stanovalci še takrat, ko se konča delovna obveznost.

IZLET SKUPINE URŠKA K CERKVICI SV. ANE NAD PAMEČAMI IVICA PERUŠ, MARIKA PAAR

Končno smo dočakali naš izlet. Lani nam je namreč odpadel zaradi bolezni med našimi članicami. V torek, 12. septembra smo kljub napovedi, da bo lep sončen dan, že zjutraj pogledovali v nebo in nestrpno pričakovali 12. uro, ki je bila določena za odhod. Po kosilu smo se s kombijem, dobre volje in v pričakovanju, odpravile našemu izletu nasproti. Same dame, naš član je zaradi slabega počutja, ostal doma.

Cerkev na jasi hriba nas je pričakala s soncem obsijana in prve minute smo z radostjo v srcih uživale v tem pogledu. Ker smo se ustavile pod cerkvijo poleg 200 let stare hiše, nekdanj mežnarije, nas je lepo pozdravil tudi prijazen starejši gospod, ki tam živi že 30 let. Med pogovorom nam je povedal marsikaj zanimivega iz svojega življenja v tem času.

Okoli cerkve so teden dni pred našim izletom namestili ogrado, tako so se okoli cerkve tisti dan pasli konji. Na videz korajžno smo se skozi ogrado, mimo konjev, namenile h klopem in mizam tik ob cerkvi. Marika je v škatli nosila boljši del malice – sendviče. Konji, prej nekoliko oddaljeni, so prihiteli in vsi, hajd okoli nje in z glavami v škatlo. Ne samo njo, tudi ostale je postalo strah: »Kaj če ostanemo brez sendvičev?« Pred izbruhom panike nas je rešila korajžna gospa Vida. Na tleh je pobrala vejo, prijazno z njo zažugala konjem in odšli so po svoje.

Me smo se posedle po klopeh ob mizah, ki jih je tam kar nekaj. Sendviče in pijačo pa smo skrbno postavile na sredo. Ivica in gospa Vida sta šli h gospodu mežnarju skuhat kavo in smo ob srkanju le te čakale na eno uro, ko bo prišel ključar in nam odklenil cerkev. Okrog enih naj bi vsak dan prišel, tudi zaradi konjev, ki so njegovi, da bi videl, če je s pašo vse v redu. Do pol dveh ga še vedno ni bilo. Ko se je ura bližala drugi, se je avto končno pripeljal. Iz njega je izstopil gospod in se s ključi v rokah napotil proti cerkvi. V vročem soncu, sedeč na toplih klopeh, smo bile vse malo lene. Tudi voditeljici Marika in Ivica. Zato sta bolj za šalo, kot za res poprosile gospo Ano, če gre gospodu ključarju naproti, ga pozdravi, se predstavi; pove, kdo smo in da si želimo ogledati cerkev še od znotraj. Gospa Ana je tisti trenutek ubogala in že mu je pohitela nasproti. Od daleč smo videle rokovanje in pogovor ter se še ostale napotile k njima. Ko smo prišle tja, smo spoznale, da ta gospod sploh ni bil ključar, ampak nek Avstrijec, ki sploh ničesar ni znal povedati po naše. Z gospo Ano sta se veselo pogovarjala, kar vsak v svojem jeziku. Ob tem spoznanju je bilo smeha do solz. Da je gospod Avstrijec iskal enega gospoda v Pamečah in je zgrešil pot, nam je potem povedala gospa Marija, ki si je v Berlinu prislužila penzijo.

Ko se je ura bližala tretji, se je pravi ključar le pripeljal. Prišel je brez ključev. Se zgodi. Nam pa tako močno tudi ni bilo žal, kajti že prej smo se zmenile, da bo drugo leto naš izlet ponovno k tej cerkvi.

Zaradi miru, ki smo ga doživele v naravi, zaradi tišine in v njej slišano ptičje petje, zaradi prijetne sence, ki nam jo je nudila lipa pod vročim soncem, zaradi bližine cerkve, zaradi prijaznega mežnarja in ključarja in ne nazadnje zaradi tistih naših članic, ki letos spet niso mogle iti, pa to željo še imajo.

Pozno popoldne, smo se odpravile domov. Ker pa je hčerka naše članice Katarine doma v Pamečah, smo se na njeno željo ustavile še pri njej. Vesela obiska svoje mame in njenih prijateljic iz skupine Urška, nas je srečna pogostila.

V dom smo se vrnile še ravno pravi čas za večerjo.

Foto

Vtisi članic:

KATARINA: »Najbolj zanimivi so bili konji, pa tam ko smo na soncu sedeli, pa ko je Vida energično zvonila. Najlepše je bilo, ko smo bili pri hčerki na kratkem obisku.«

MARIJA GRIL: »Zelo vesela sem bila povabila, nasploh v skupino, potem še na izlet. Čeprav sem živela blizu Sv. Ane, sem šla prvič tja. Fajn je bilo.«

VIDA:« Prvič sem bila. Čudovita okolica, lepa cerkev. Konji so nas izredno lepo sprejeli, srečna sem, da sem šla.«

ANA:« Mene je najbolj veselilo, da je gospa Vida bila tako korajžna, da je konje odgnala, da smo bili potem brez skrbi. Sedeli smo okrog zelene lipe.«

MARIJA NOVAK:« Predlog, da gremo k sv. Ani, mi sprva ni bil všeč, ampak me je Vida prepričala, za kar sem ji sedaj hvaležna.«

» Uživajte v enostavnih stvareh. Pogosto se smejte in to dolgo in glasno. Smejte se, dokler ne izgubite diha.«

PEKA PALAČINK IN ZAKLJUČEK LETA NA SKUPINI TULIPAN TONČKA PŠENIČNIK, MANCA JAVORNIK

Večkrat na leto si privoščimo slastne palačinke, ki jih zna speči v naši posebni kuhinji samo Manca. Tako smo se za zaključek leta, v skupini odločili, da ga bomo proslavili s palačinko. Zelo okusne so bile zaradi domače češpljeve in marelične marmelade. Razveselili smo se obiska Marjane, ki nas je obdarila kot pravi Božiček. Z veseljem bomo pili kavo iz novih skodelic in se srečevali vsako sredo.

Zelo se veselimo praznovanja rojstnih dni naših članov in članic. Gospa Frančiška Pirc je ob svojem prazniku povedala:« Svoj 84. rojstni dan praznujem tako, kot ga do sedaj še v življenju nisem. Veselim se druženja s prijatelji, ki sem jih našla v skupini.« Želimo ji še mnogo zadovoljnih let med nami!

Gospa Pirc Francka na sredini.

SKUPINA PECA MALO DRUGAČE OLGA ISAK

Včasih dogodki ne potekajo tako, kot bi si vedno želeli. Tako je bilo tudi neki torek. V domu bi morali imeti našo skupino. Ker je imela sovoditeljica Anica obveznosti, sem odšla v Črneče sama. Razmišljala sem, kakšno temo bi izbrala za pogovor, pa nisem imela ideje. Sklenila sem, da bom naše člane obiskala v sobah in z njimi malo poklepetala.

Pri mizi v kotu sem naletela na naša dva člana, ki sta zelo zagreta igralca kart in ju nisem hotela preveč motiti. V pritličju na C oddelku sem zagledala našega Tončka. Nekaj se je hudoval, ker je nekdo izklopil televizor. Nato sem odšla do gospe Vrhnjak. Ker je bolna, je tudi že nekaj mesecev ni bilo na skupino. Bila me je zelo vesela. V drugem nadstropju stanuje gospa Pavlič. Bila je dobre volje, ker je dobila slušni aparat. Med pogovorom sem ugotovila, da ima zelo rada svojo snaho. Tukaj sem zaključila obiske na tem oddelku.

Na drugi strani doma živi v pritličju gospa Šegel. Kljub temu, da se je slabo počutila, je skočila iz svoje postelje kot srnica in me povabila k mizi. Na koncu hodnika sem srečala gospo Bobnič. Prav žarela je od veselja, ker jo je danes obiskala posvojenka. Z veseljem sem obiskala tudi gospo Štahr. Pletla je zelo lep, bel pullover in tako je stekla beseda tudi o njenem delu. Na vozičku v sobi me je vsa nasmejana pričakala tudi gospa Mešelj. Njeno zdravje se lepo izboljšuje, kar se je odražalo na njenem razpoloženju.

Obiskala sem tudi gospoda Sušnika. Njegova soba je knjižnica v malem. Pogovarjala sva se o »Sušnikovih dnevih« na Prevaljah, o nastopih in tudi politiki. Na koncu pa sem obiskala po »stažu najmlajšo«, gospo Jurhar. V našem domu je dva meseca in je nad življenjem v domu navdušena. Tu je našla mnogo prijateljic iz svojega domačega okolja, kjer je živel.

Polna prijetnih občutkov, da sem tudi danes naredila nekaj dobrega zase in člane skupine, sem pozno popoldan zapustila naš dom.

»Bodi z ljudmi;
 ki so se te na nek način dotaknili,
 ki so te znali nasmejati,
 ko si to resnično potreboval,
 ki so ti pokazali pozitivne stvari, ko ti je šlo slabo,
 katerih bližina ti je pomembna,
 katerim se v svojem življenju nočeš odpovedati.«

KULTURNO POSLANSTVO ČLANA SKUPINE PECA GOSPODA ANTONA SUŠNIKA OLGA ISAK

Ko smo pred dobrim letom v našo sredino sprejeli gospoda Sušnika, nismo vedele, kak kulturni biser smo sprejeli medse.

S svojim odnosom do kulturne dediščine in lepe slovenske besede, je tudi v nas prebudil spoštovanje do teh zakladov.

Pogovori v naši skupini so postopoma postajali drugačni. Vsi smo pričeli iskati prave besede.

Včasih smo bili kar malce zadržani, kot da ne bi izrekli prave besede ob pravem času.

To našo zadržanost je dojel tudi gospod Sušnik. Za naša srečanja je skrbno izbiral kratke črtice iz bogate koroške literarne zgodovine. Posebej pri srcu so mu dela Prežihovega Voranca. Z velikim veseljem lahko rečem, da skupaj z našim gospodom Sušnikom kulturno rastemo tudi člani skupine Peca.

Sadovi te rasti so tudi že vidni.

V mesecu septembru 2006 je potekalo 15. srečanje sorodnikov v našem domu. Za to srečanje smo člani uprizorili Vorančevo črtico Solzice – po scenariju gospoda Sušnika.

Ob slovenskem kulturnem prazniku smo pripravili prireditev, za katero je dal idejo gospod Sušnik. Del sonetnega venca smo prebrali tudi v nemščini in celo kitajščini. Kitajski prevod nam je prebrala gospodična Šaoli, ki že dve leti živi na Ravnah.

MED NAMI...

ZGODBA GOSPE GENOVEFE PAVLIČ IRIS KUS IN ALJA LEDINEK

Gospa Genovefa, rojena Jeseničnik, je ugledala luč življenja, 29.12.1919 na Stranica, očetu Martinu in mami Micki, kot ena izmed petih otrok. V rani mladosti ji je umrl oče, mama pa se je kmalu zatem ponovno poročila s Filipom Borovnikom, s katerim je nato imela še dve hčerki.

Svoje zgodnje otroštvo je preživela doma, blizu Vojnika v majhni koči, z nekaj domačimi živalmi. Že kot enajst let stara deklica je morala v Pako na kmetijo Ošlakovih, kjer je služila kot dekla. Skupaj s tamkajšnjimi vaškimi otroci je obiskovala šolo in tam tudi spoznala svojega bodočega moža, Lojzeta Pavliča. 13. januarja 1941, lepega zimskega dne sta se odločila stopiti na skupno življenjsko pot in si v Doliču ustvariti družino.

Že med vojno je povila tri sinove, Ivana, Draga in Viktorja, a so zaradi težkih življenjskih in zdravstvenih pogojev, ki so vladali v tistih časih, vsi trije že kot otroci umrli.

Ko se je rodil četrti sin, sta ga poimenovala za Adama Lojzeta, saj so takrat ljudje verjeli, da če fantka poimenuješ Adam oziroma deklico Eva, bo le ta zdrav. Za njim so se rodili še Tone, Jože in Franc. Skupaj so živeli na majhni kmetiji s kravami, svinjami in ovci in nekaj kokošmi. Mož je delal kot cestar, medtem ko je ona doma skrbela za otroke ter urejala gospodinjske zadeve.

Leta 1969 ji je umrla ljubljena mati, ki je zadnja leta živela pri njej in ji pomagala vzgajati sinove. Da je bila njena nesreča še večja, je leta 1992, v petinsedemdesetem letu umrl še mož. Nekaj let je nato živela sama na kmetiji, nato se je preselila k sinu. Leta 2004 se je na lastno željo in po zaslugi medicinske sestre iz Mislinje, zaradi zdravja, nastanila v domu starostnikov v Črnečah, kjer sedaj že eno leto deli sobo z gospo Leskovšek.

Kljub obiskom njene številčne družine, ima namreč kar 10 vnukov, ki imajo že skoraj vsi svoje otroke, si včasih krajša čas s pletenjem in izdelovanjem čudovitih papirnatih rož. Je tudi članica skupine Tulipan, ki ima svoja srečanja ob sredah. Tam veliko pojejo, klepetajo se družijo.

Gospa Genovefa je zabavna in družabna gospa, s katero ti nikoli ne zmanjka tem za pogovor. Rada se nasmeji ter spominja starih časov, zato je z veseljem svojo življenjsko zgodbo delala z nama.

ZGODBA GOSPODA VINCENCA OTOREPECA

Barbara, Nina in Miša

Bližale smo se sobi gospoda Oturepeca in že od daleč slišale poskočne zvoke narodno-zabavne glasbe. Ko smo prispele do vrat, nas je nasmejan gospod prijazno povabil v sobo in utišal glasbo. Potem je začel pripovedovati o svojem življenju...

Rodil se je 22. maja 1934 v Celju. Odraščal je z bratom in dvema sestrama, dokler ni v mladosti tragično izgubil matere, kmalu za tem pa je v Nemčijo odšel živeti še oče. Tako je svoja mlada leta preživel v Žalcu pri teti. Osnovno šolo je obiskoval v Braslovčah, mladost pa si je zapomnil kot nemiren in ne lep čas, saj je takrat divjala vojna.

Leta 1958 se je z ženo preselil v Slovenj Gradec. Zaposlil se je v Tovarni meril in se izučil za kolarja. Kasneje je dobil delo v Šmartnem pri Slovenj Gradcu. Z veseljem se spominja dela, ki ga je opravljal. V smehu nama pove, koliko sani so naredili v sezoni in kako lepo je bilo. Z ženo sta dobila štiri otroke, tri dečke in eno deklico.

Vendar pa mu zakonski stan kmalu ni več dišal in se je od žene ločil. Kasneje je spoznal žensko, s katero še danes prebiva v tukajšnjem domu. Pred tem sta živela v Slovenj Gradcu, vendar je na zbolela za Parkinsonovo boleznijo in tako sta se junija lani odločila za preselitev v Črneče.

Gospod Oturepec se v domu počuti dobro, tu mu je zelo všeč. Pravi, da so vsi zelo prijazni in si ne želi nikamor drugam. Tu mu ni nikoli dolgčas, saj ga obdaja ogromno sostanovalcev, s katerimi je v dobrih odnosih. Sodeluje tudi v skupini Tulipan, kjer imajo različna srečanja.

Pred kratkim pa gospod Oturepec ni imel sreče in si je pri hoji po domu zlomil kolk. Sedaj je že dodobra okreval, vendar si pri hoji še vedno pomaga z berglami.

ZGODBA GOSPE JOŽEFE VAUKAN ZALA IN NACE

» Optimistična, razgledana, prijetna in nadvse pozitivna gospa«, je bilo najino mnenje po prvem obisku pri gospe Jožici, ki bo 20. februarja stara 70 let. Za dom se je odločila sama, po nasvetu zdravnika. Podala sva se na raziskovanje njene življenjske poti, od rojstva, preko otroštva, odrasčanja, odraslosti do starosti.

Rodila se je na kmetiji v Radušah, osnovno šolo in nižjo gimnazijo pa obiskovala v Slovenj Gradcu. Nekaj časa je med šolanjem živela pri privatnikih, leto dni pa v dijaškem domu. Nanj jo vežejo lepi, pa tudi trpki spomini. Spominja se strogega vojaškega režima v domu, kjer so za razliko od današnjega časa imeli besedo le učitelji in skrbniki. Iz šole se spominja dogodka, kjer je nekaj pobalinov, s peresi od peresnikov obstreljevalo sliko predsednika Tita. Dva tedna so celemu razredu pridigali, čeprav ona niti vedela ni za to dejanje. S sošolci so takrat sami skrbeli za urejenost šole. Njena naloga je bila v učilnice nanositi trske za kurjavo:« Imela sem majhno cajno, v katero sem naštela trske in jih raznosila po učilnicah.« Po končani šoli se ni zaposlila. Ves čas je skrbela za svojo bolno mater in je ni želela, niti ni mogla pustiti za dalj časa samo. Po njeni smrti je še naprej skrbela za kmetijo. Oče se je drugič poročil, na svojo mačeho pa nima ravno najlepših spominov. Pripoveduje, kako je bilo, ko je k hiši prišel podnajemnik. Spominja se trenutkov, ko je videla, da ga žena vara in mu tega ni povedala, ker nikoli ni tožila, kot sama poudarja. Pazila je tudi njune otroke, ki še od časa do časa pridejo k njej na obisk. Iskreno se nasmeji ob opisovanju dogodka, ko je podnajemnikove hčere »švercala« na zmenke. Kot se spominja, nekega dne ni vedela, da so šla dekleta ven in ni pustila odklenjenih vrat in ko so se vrnile, jih je oče zalotil pri plezanju skozi okno.

Ljudje imajo o domovih starostnikov zelo napačne stereotipe, na primer, kot da je to pusta čakalnica, z belimi stenami, kjer se vlečejo minute kot ure, zamotiš pa se lahko le z branjem letakov o zdravilih. Gospa Vaukan je s svojim pozitivnim dojemanjem sveta ta stereotip popolnoma ovrgla. Dokazala je, da je dom zanjo podpora in kot sva ugotovila, je tam iskreno srečna.

NOVO ŽIVLJENJE

TEREZIJA MEŠELJ

Začelo se je avgusta lansko leto. Bolezen me je pahnila v stanje, katerega se malo spominjam. Nemočna sem ležala v bolnici. Otroci so me obiskovali v bolnici, me spodbujali in tolažili. Zdravniki so jim dali malo upanja in tudi zdravila so mi malo pomagala. Hrano sem zavračala, zato so me hranili po nosni cevki. Pojavile so se otekline, bolečine in rane. Takšno so me poslali nazaj, v domsko oskrbo. Moji otroci in delavci doma, so zbrali vse moči in mi začeli vlivati voljo do življenja. Začela sem razumevati in tudi sodelovati. Poskušala sem hrano, ki je dobila svoj okus. Znebila sem se nosne cevke. Appetit mi je omogočil, da se je stanje začelo izboljševati. Začeli so me posedati in z vozičkom sem že lahko zapustila sobo. Rana se je zacelila in voziček sem zamenjala z berglo. Pri hoji sem sigurna in lahko že hodim, brez nadzora. Ponovno se sama oblačim in skrbim za svoj videz. Soba, v kateri domujem, je zopet pod mojim nadzorstvom. Otroci, zdravniki in vsi delavci doma me občudujejo in se mi le nasmihajo. » To je naša stara Trezika«: rečejo.
Hvala vam. Vaš trud je poplačan.

Polnilo

ZELIŠČARSKI KROŽEK

MANCA JAVORNIK

Članice zeliščarskega krožka z voditeljico Jano, smo se predstavile tudi na Muti, v drevesnici OMORIKA.

JAVNO DELO – INDIVIDUALNA POMOČ STANOVALCEM

MARJANA KAMNIK

V letošnjem nadaljujemo izvajanje programa javnih del »Individualna pomoč stanovalcem«. Majda, Slavica, Ivanka, Jana in Brigita so zaključile delo v programu.

Naša želja je bila, da gospe nadaljujejo delo pri nas, saj so se stanovalci na njih navadili, mi smo bili zadovoljni z njihovim delom, vključene delavke so se dobro počutile pri nas.

Ker je prijavljen program enoletni, nam je Zavod za zaposlovanje napotil gospe za nove vključitve v program.

Program bodo v letošnjem letu izvajale tri delavke.

Prepričana sem, da se bodo izbrane kandidatke dobro počutile v našem domu, da bodo pridobile nova znanja, predvsem pa, da bodo v pomoč našim stanovalcem.

Po dveh mesecih izvajanja programa lahko rečem, da so se gospe dobro vključile v delo in da so jih stanovalci lepo sprejeli.

O svojem delu sta delavki zapisali:

SUZANA PUŠNIK :«Ta dom je organizacija združenega dela, ki zagotavlja primerne življenjske razmere tistim, ki zaradi starosti ali invalidnosti ne morejo ali ne želijo živeti sami z družinami.

Prišel je 15. januar 2007, ko so me sprejeli preko javnega dela; to je individualna pomoč oskrbovancem.

Bila sem zelo vesela in presrečna, da sem dobila to delo. Moje delo je zelo razgibano, saj opravljam različna dela v kuhinji. Pomagam pri razdeljevanju hrane v jedilnici, večkrat pa tudi pri polnjenju toplotnih vozičkov pri kosilu na oddelku.

Tudi pri pomivanju posode sem udeležena, saj ni kakšnega dela, da ga nisem poskusila v kuhinji. To moje delo zelo rada opravljam, saj se z delavci v kuhinji razumem in imam dober odnos do stanovalcev.

Moja pogodba se konča 31.12.2007 in upam, da bi bila kakšna možnost, za prosto delovno mesto tukaj v domu starostnikov v Črnečah.»

MARJANA VOLŠAK: »V mesecu januarju se mi je uresničila močna in dolgoletna želja, dobiti službo. Tako ste mi v domu starostnikov v Črnečah omogočili delo preko javnih del.

Priznati moram, da si pred tem nisem predstavljala, da je ta dom za stanovalce tako prijazno bivalno okolje. Vso osebje, ki ga je kar precej, skrbijo vsak po svoji stroki za dobrobit varovancev. Vodstveno osebje pa se vsakodnevno trudi in omogoča varovancem razne dejavnosti, razvedrila, praznovanje...

Aktivnosti je zelo veliko in tudi varovanci so zelo aktivni in pomembni. To jim daje moč in voljo do življenja.

Priznati moram, da sedaj, ko to spoznavam, sem zelo presenečena, saj je to ena velika družina.

Stanovalci, s katerimi imam vsakodnevne stike, ste zelo prisrčni, zanimivi in tudi razpoloženi. Zelo rada delam za vas in sem z vami. Zato vsem še enkrat velika, velika HVALA.«

Na sliki delavki vključeni v program javnih del Suzana in Marjana.

SUPERVIZIJA

MIHA SLEMIK

V jeseni leta 2006 smo se začeli pogovarjati o superviziji. Veliko vprašanj je bilo, ali naj se vključim ali ne in kaj je sploh supervizija. Kljub pomanjkanju časa sem se odločil, da se vključim in spoznam tudi to področje.

Prvo srečanje je bilo v znamenju spoznavanja slušateljev supervizije in predstavitev voditeljice. Naj povem, da nam je vodstvo zagotovilo zelo dobre pogoje za delovanje. V skupini slušateljev nas je sedem, dolgoletnih sodelavcev.

Začetna srečanja so bila namenjena predstavitvi in ustvarjanju medsebojnega zaupanja, kajti to je pogoj za dobro delo supervizije.

Na delih in nalogah medicinska sestra-zdravstveni tehnik nas pestijo razne težave in pojavljajo se problemi. Delo v domovih za starejše občane pa je še posebej težko, zaradi narave dela. To je delo v izmenah, opravka imamo z nepokretnimi stanovalci, hudo bolnimi, prisotna je demenca in še kup drugih težav. Večkrat nam zmanjka časa za prijazno besedo ali

stisk roke, ki jo osamljeni najbolj potrebuje. Zaposleni nimamo časa za medsebojne pogovore o težavah, ki nastanejo v zvezi z delom.

Srečanje in sodelovanje na superviziji, pa je ravno to, kar potrebujemo zaposleni.

In kaj je supervizija?

» To je znanje za ravnanje«: povedano v enem stavku. Na supervizijskem srečanju vsak izmed nas izpostavi svoj problem, ki ga tare v službi ali pa se do njega ne zna točno opredeliti.

Skupno analiziramo probleme, povemo svoja mnenja in poskušamo ustvariti pozitivno mnenje in odnos do stvari, ki smo jih prej videli črno. Krepimo samozavest in gradimo dobre človeške odnose. Vse to pa nam pomaga preprečevati stres in izgorevanje na delovnem mestu. Poveča se kvaliteta storitev do stanovalcev, prijaznejši odnos in dobro počutje v službi in širši javnosti. Ustvarja se toplel odnos in damo čutiti in vedeti, da so ljudje okoli nas in da smo tudi mi samo ljudje.

Za zaključek pa navajam odlomek iz recenzije Zmage Prošt, dolgoletne strokovnjakinje na področju socialnega dela:« Razmišljanje o sporočilu zapisanega nas pripelje do zaključka, da je supervizija nepretrgan tok, v katerem se posamezniku odpirajo nova obzorja, postaja strpen za sprejemanje drugega in drugačnega, kritičen in samokritičen. Vse bolj sam svoj, sposoben postaviti meje sebi in drugim, vse bolj tudi odgovoren za svoja ravnanja. Tako sprejemamo supervizijo kot nujen del delovnega proces v socialnem varstvu, saj zagotavlja osebno rast in uspešno poklicno delo.«

PREJELI SMO...

V SPOMIN GOSPE BERTI GEROLD

OLGA ISAK

foto

Letošnja zlata jesen nam je iz naše sredine utrjala našo najstarejšo članico, gospo Berto Gerold.

Tako kot počasi odpada jesensko listje, je odšla tudi ona. Kljub svoji bolezni je bila zelo trdna in se je z zadnjimi močmi hotela obdržati na drevesu življenja, a je rahel jesenski veter le utrgal njen zadnji list življenja.

Ko sem jo obiskala v njeni sobi z namenom, da jo odpeljem na skupino, na katero je zelo rada prihajala, je ležala v svoji postelji tako zelo nemočna. Niti v sanjah si nisem mogla predstavljati, da je to bilo moje zadnje srečanje z njo.

Zato je bila moja bolečina ob njeni smrti še hujša.

Od nas je odšla članica, ki je bila vedno nasmejana in kljub svoji častitljivi starosti pravi zgodovinski zaklad. Ni bilo teme, o kateri smo se pogovarjali, da ne bi dodala svojega mnenja ali izkušnje. S svojim življenjskim znanjem in izkušnjami nas je vedno vse presenetila.

Prostor za njen invalidski voziček ob naši veliki mizi bo ostal za vedno prazen.

Spomin nanjo, pa bo vedno živel v naših srcih.

» Solze se dogajajo. Vzdržite, prebolite in nadaljujte... Edina oseba, ki je z nami vse življenje, smo mi sami.«

**RTV
SLO**

**Regionalni
RTV-center Maribor**

RADIJSKA DELAVNICA ZNANCEV V DOMU STAROSTNIKOV V ČRNEČAH!

Spoštovana gospa Marjana KAMNIK!

Ni vljudnost, ampak res tako tople in prisrčne terenske **Radijske delavnice znancev** njeni ustvarjalci že dolgo nismo na doživeli – kot tokrat pri vas v Črnečah. Vse je zvenelo spontano, prisrčno, enostavno in toplo. Največ zaslug za to ima zagotovo res simaptična in prijetna gospa **Marjana KAMNIK**, pomočnica direktorja doma za socialno področje. Že ob prvem obisku, ko smo oddajo zasnovali, sem SLUTIL, da bo naša oddaja več kot navaden medijski dogodek; postala je **SREČANJE**, ki se ga z posebno toplim občutjem spominjamo. Prav vsi nastopjaoči – od stanovalcev doma, preko županov do legedarnega **Milana Kamnika** in njegove lepe hčerke – vse se je zlilo v neko harmonično megaherčno celoto v dveh delih.

Namen teh delavnic je prav to – kar smo doživeli pri vas: promovirati življenje samo v določeni sredini in socialnem okolju; kako ljudje doživljajo sami sebe in soljudi, svoj čas, svojo zdajšnjost in kako preko nje nagovarjajo prihodnost! Kako skupaj upamo in iščemo svoje bivanjske misle, kako se jih skupaj veselimo, kako drug drugemu prižigamo lučke v očeh... iskriv preplet govornih in glasbenih vsebin je tudi nam-akterjem projekta-dal za popotnico nekaj lepega in vem, da tudi tisočerim našim poslušalcem. Preko etra so začutili koroško dušo, ritem duha in utripanje src v tem koščku naše lepe domovine. Te **Radijske delavnice znancev** v slovenskem prostoru vzpostavljajo – čeprav smo kot država majhni – med ljudmi, med kraji, med našimi raznoterimi usojenostmi in danostmi – posebne megaherčne vezi, ki jih ljudje tako radi poosebijo in vzamejo za svoje. **Pristnost in srčnost nas vedno osvobajata lastne nečimrnosti**, nam omogočata, da smo preprosti in razumljivi... da v drugem zaslutimo in prebudimo **BLIŽNIKA**, ki zmore biti kdaj tudi naš brat in prijatelj... Torej še enkrat, hvala **Tebi Marjana**, hvala realizatorju **Stanku Kozarju**, hvala vašemu direktorju, vsem nastopajočim in stanovalcem, vsem županom. **Hvala, ker ste!** Prav rad verjamem, da se bomo še večkrat srečevali! In se skupaj Zahvaljevali za “milost življenja”!

Vse lepo vsem!

Tone Petelinšek je

vodja projekta Radijske delavnice znancev na Radiu Maribor

Maribor, 17.februar 2007

ŽIVLJENJSKE PRAVLJICE ALENKA MORI

Sreča je,
da imaš oči, da lahko gledaš,
da imaš ušesa, da lahko poslušаш,
da imaš jezik, s katerim govoriš!

In sreča je, da smo prišli skupaj – ŽPZ DI Dravograd in MePZ delavcev Doma starostnikov Črneče. Prinesli smo nasmeh na obraz in tisto toplino v srca, ki še dolgo greje...

Tehnika je kriva, da sem jih slišala – MePZ namreč! Tisti DVD-ji, ki jih veselo vtikamo v aparature in obujamo spomine na dogodke!

»Mitja, to je dobro. Slišati vas morajo še v Dravogradu. Bodite gostje na našem koncertu!« Tako se je začelo!

Pevke ŽPZ DI vsako leto v času Tedna vseživljenjskega učenja prirejajo večer z gosti. Tema našega 7. večera je bila Življenjske pravljice. In osnovna ideja je bila predstaviti delovanje Doma ljudem v Dravogradu.

Kaj je lepše kot pesem? Lepa pesem se sama poje!

V prvem delu je nastopal ŽPZ s svojim programom in naskrivaj pogledoval naše goste.

Spraševale so se, ali jim bo naše petje všeč ali so dovolj glasne ali je dinamika prepričljiva?!

Želele so kar najbolje predstaviti svoje delovanje in navdušiti občinstvo. Strahoma so pričakovale nastop zbora iz Doma.

Robi, naš povezovalec, je z gospo Marjano začel sproščen pogovor. Pozornost se nam je usmerila na dejavnosti Doma.

Milan Kamnik, naš koroški kantavtor, je med pogovorom sprostil občinstvo in seveda tudi vse nastopajoče. S hčerko Mojco sta zazvenela zelo ubrano.

Zdaj jih bomo pa slišali! Pa kako so lepo oblečeni!

Zazvenela je prva pesem. Kar malo zavisti se je zasvetilo v očeh, a je kmalu izginila.

Čudovito! Krasni glasovi! Zelo ubrano! Z Mojco so se zlili v eno samo preprostost in mladost, ki jo starejši radi vidijo! Zdelo se nam je, da pozitivna energija kar kipi iz njih. Peli so z žarom, ki ga včasih zaman iščemo. To je tista sproščenost, ki si jo želimo!

S skupno pesmijo smo zaključili 7. večer. A to še ni bil konec. Ob prigrizku je pesem zopet zazvenela. Prestopili smo most, ki ločuje generacije in se prepričali, da pesem res ne pozna meja.

HUMANITARNI PROJEKT ZVEZDICE ZA LAHKO NOČ

Violeta Potočnik Krajnc, uni.dipl. socialna delavka

Voditeljica skupine Jasmin

Skupina Jasmin se s krajšimi predahi srečuje že šesto leto. Naše delovanje vsaj v zadnjem času temelji na izvajanju humanitarnih projektov. Naša srečanja in premnoge ure, ko smo doma, namenimo ročnemu ustvarjanju, to je pletenju copatk in izdelovanju božično novoletnih voščilnic.

Prav na dan zaljubljenih, 14. februarja letos, smo svečano zaključili naš zadnji humanitarni projekt. Veseli smo, da se je vse tako lepo izteklo, veseli smo, da je našo prireditev popestril tudi Vaš MePZ zaposlenih KDS Črneče, veseli smo, da sta prireditev s svojima glasovoma polepšala tudi Mojca in Milan Kamnik, veseli nas, da sta nastopila tudi naša mlada upa Barbika in Martin Jehart, seveda pa ne gre pozabiti toplih besed vseh govornikov, med drugim, tudi direktorja KDS Črneče, gospoda Srečka Mlačnika, ki je izrazil veselje nad idejo o sodelovanju. Vsem akterjem prireditvenega večera se na tem mestu še enkrat iskreno zahvaljujemo.

Z iskrenimi in prijetnimi občutki smo predali pižamice in igrače svojemu namenu, sprejela sta jih predstojnica otroškega oddelka dr. Zdenka Lužnik in predstojnik ginekološko porodnega oddelka mag. Marjan Lužnik. Mislim, da smo bili vsi prisotni v tem trenutku resnično radostni in da bi tisti, ki na prireditvi niste bili prisotni vsaj malo začutili vzdušje prireditve,

Vam v nadaljevanju dodajam moj nagovor iz tistega večera:

»Spoštovani gostje, lep dober večer vsem skupaj. Veseli me, da smo se zbrali v tako velikem številu. Menim, da je nocojšnja priložnost datumsko resnično umeščena v čas in prav je, da je tako. Ko sem razmišljala o tem, kaj naj ob tej priložnosti povem, mi je vedno znova na uho prihajala misel, ki smo vam jo zapisali na naša vabila; ŽIVLJENJA NE SMEMO MERITI PO ŠTEVILU VDIHOV, AMPAK PO ŠTEVILU TRENUTKOV, V KATERIH NAM ZASTANE DIH!

In z veseljem smo v skupini Jasmin nizali trenutke, ko je naš trud in naše delo marsikomu resnično upočasnilo dihanje. Pa ne iz razočaranja – nasprotno – iz začudenja, da so takšne, humanitarne dejavnosti med nami še vedno prisotne.

Že samo pletenje naših copatk, za male korenjake, nam je prinašalo in nam še vedno prinaša neizmerno veliko veselja, in ko je bilo to veselje na vrhuncu, je v skupini vzklila ideja, o še večjem humanitarnem projektu. Od ideje, pa do realizacije pa je dolga pot. Potrebno je bilo veliko, da ne rečem, nešteto ur prostovoljnega dela, ampak pridne roke vseh članov skupine Jasmin, so neutrudno izdelovale zvezdice na prečudovitih voščilnicah, nastajali so unikatni končni izdelki in pripravljenost ljudi kupiti te naše voščilnice in prispevati v sklad iz katerega bo skupina Jasmin kupila pižamice za otroški in za ginekološko porodni oddelek naše, slovenjegraške bolnišnice, je bila neizmerno velika.

Sploh se ne da opisati, koliko dela je bilo v vse to vloženega, ampak tukaj smo predvsem iz razloga, ker nam je projekt, ki smo ga poimenovali ZVEZDICE ZA LAHKO NOČ, uspel. In prav je, da na tem mestu razkrijemo tiste najbolj skrite številke, o katerih si pred začetkom našega projekta niti sanjati nismo upali. Torej naj z velikim veseljem povem, da je izpod pridnih rok vseh članov naše skupine nastalo kar 6431 božično novoletnih voščilnic.

In ker je naš projekt potekal v lanskem letu, se pač ne morem izogniti temu, da bom naša zbrana sredstva napovedala še v SLOVENSKIH TOLARJIH.

Zbranega denarja od prodaje voščilnic je bilo 1.121.500,00 slovenskih tolarjev. Od tega je bilo 269.579,80 slovenskih tolarjev stroškov za sam material za izdelavo voščilnic. Sredstva ki pa smo jih lahko porabili za nakup pižamic, so segala vse do višine 851.920,20 tolarjev. Za ta denar smo nakupili 250 otroških hlačk in 250 otroških majčk za dojenčke ginekološko porodnega oddelka ter 220 otroških pižamic od enega do 14 leta starosti, poleg tega pa smo kupili še 12 vreč kock in 9 didaktičnih iger za otroški oddelek.

Kot že rečeno, številke so takšne, kot jih niti mi nismo pričakovali, ampak da smo vse to lahko dosegli, gre zahvala premnogim ljudem in organizacijam.

Dovolite mi prosim, da se v ta namen najprej v svojem imenu zahvalim prav vsem članom skupine Jasmin in moji sovoditeljici Petri Skaza.

V imenu skupine Jasmin pa gre posebna zahvala Centru za socialno delo Slovenj Gradec, pod okriljem katerega naša skupina deluje in direktorici gospe Boži Vitežnik Raj, Mestni občini Slovenj Gradec, ki je poskrbela, da smo se danes lahko zbrali v prostorih kulturnega doma, Vsem tistim Koroškim občinam in podjetjem ter vsem drugim posameznikom, ki ste se odzvali našemu povabilu in kupili naše voščilnice; Marsikdo je celo prispeval več, kot pa je bila postavljena vrednost voščilnice. Zahvaljujemo se Koroškemu domu starostnikov Črneče, predvsem socialni delavki gospe Marjani Kamnik, ki je bila pobudnik, da se KDS Črneče z svojim Mepz Delavcev KDS Črneče vključi v naš projekt z namenom pomoči pri zaključni prireditvi, mag. Simoni Svetina, socialni delavki slovenjegraške bolnišnice, za pomoč pri organizaciji nocojšnjega večera, Iskrena hvala Vsem nastopajočim; Milanu in Mojci Kamnik Pevskemu zboru in Barbiki ter Martinu Jehart in gospe Mojci Prašnički, ki nam je priskočila na pomoč, ne le pri vodenju nocojšnje prireditve, ampak je svoj pečat pridala tudi pri spominčkah, ki smo jih izdelali za vas in ste jih dobili pri vhodu, skratka zahvaljujemo se vsem, ki ste nam na kakršen koli način pomagali, da lahko nocoj predamo pižamice in igrače svojemu namenu. Naj ta zahvala velja tudi za tiste, ki smo jih morda na kakršen koli način pozabili omeniti.

Ostaja le še upanje, da se s podobnimi razlogi vnovič zopet srečamo v tako velikem številu.
Hvala.«

Po predlogu našega stanovalca gospoda Sušnika, je program praznovanja letošnjega kulturnega praznika pripravila skupina Peca. Voditeljici skupine, Anica in Olga, sta v goste povabili prostovoljko slovenj graške gimnazije Moniko Mori, ki je na srečanju brala prešernovo poezijo **v slovenščini**. Članici skupine Pevca, gospa Marija Štahr in gospa Margareta Bobnič ter članica skupine Lipa, gospa Antonija Bukovec, so brale poezijo **v nemščini**. V goste pa sta povabili tudi kitajko Šao Li, ki je Magistrale prebrala **v kitajščini**.

Drhteč nemir skorajšnje pomladi je prinesla štiriletna Ajša, hčerka gospe Šao Li, ko se je ob koncu kulturnega programa z rožicami zahvaljevala nastopajočim.

Foto deklica brez mame z rožo
Foto magistrale na strani